

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. generała broni K. Świerczewskiego

KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO I ARMII OBCYCH

1939
22
Egz. Nr 1

pplk dypl. St. MISTEWICZ

ROZPOZNANIE W DZIAŁANIACH ZACZEPNYCH
I OBRONNYCH PUŁKU

(Skrzyp)

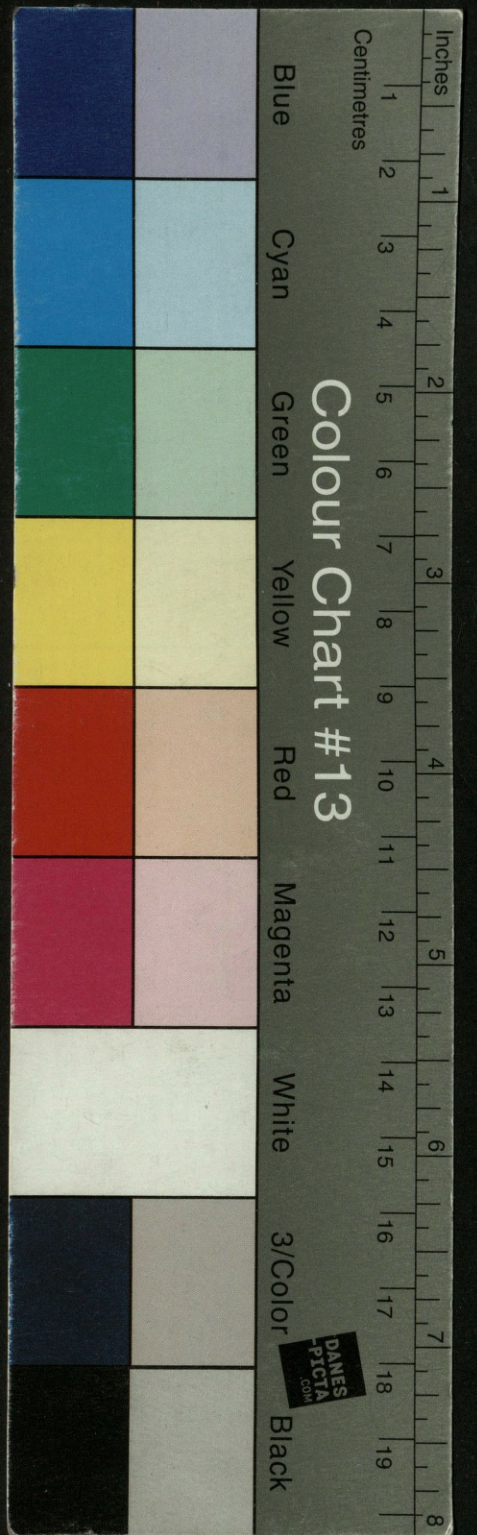
ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIA
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

038534

WARSZAWA

MARZEC

1969

170
1939
22
AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. generała broni K. Świerczewskiego

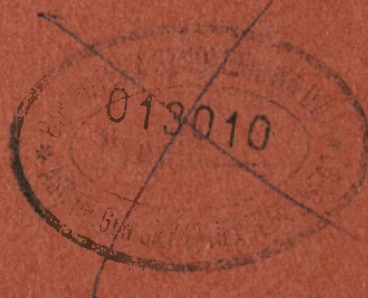
KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO I ARMII OBCYCH

04
64200-000
TAJNE
Egz. Nr 1

ppłk dypl. St. MISTEWICZ

**ROZPOZNANIE W DZIAŁANIACH ZACZEPNYCH
I OBRONNYCH PUŁKU**

(Skrypt)

038534
**ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOŁENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego**

Nr. 038534

WARSZAWA

MARZEC

1959

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im.gen.broni K.Świerczewskiego

KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO I ARMII OBYCICH

ZATWIERDZAM
SZEF KATEDRY RW i AO

/-/ płk dypl. J.LEWANDOWSKI

DO UŻYTKU
S. LEWANDOWSKI

~~TAJNE~~

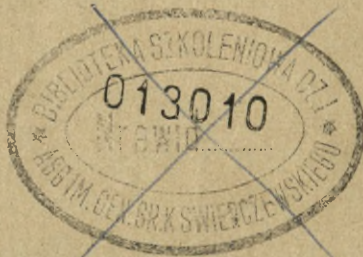
Egz.nr... 1

Arch. nr 12657 JJ

ppłk dypl. S. MISTEWICZ

ROZPOZNANIE W DZIAŁANIACH ZACZEPNYCH I OBRONNYCH PUŁKU

/SKRYPT/

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWA
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

638594

PLAN SKRYPTU

TEMAT: ROZPOZNANIE W DZIAŁANIACH ZACZEPNYCH I OBRONNYCH
PUŁKU ZMECHANIZOWANEGO

W S T Ę P

	Str.
1. Siły i środki rozpoznania na szczeblu pułku	3
2. Zasady prowadzenia rozpoznania w natarciu pułku	4
3. Zasady prowadzenia rozpoznania w obronie pułku	5
4. Praca szefa rozpoznania pułku	16
5. Prowadzenie rozpoznania w toku natarcia	23
6. Prowadzenie rozpoznania w toku walki obronnej	31
	36

W S T Ę P

Na współczesnym polu walki pododdziały bojowe pułku będą działać przeważnie na samodzielnym kierunku w oderwaniu od sił głównych. Działania będą prowadzone na szerokim froncie przy braku styczności z sąsiadami. Skrzydła i tyły działających wojsk będą odsłonięte i narażone na niespodziewane uderzenie przeciwnika. Działania będą charakteryzowały się gwałtownością zmian i niejasnością sytuacji bojowej. W takiej sytuacji powstaje konieczność organizacji i prowadzenia rozpoznania wszystkimi siłami i środkami już od szczebla batalionu /pułku/.

Rozpoznanie na szczeblu pułku jest jednym z najważniejszych rodzajów zabezpieczenia działań bojowych. Dobrze zorganizowane i systematycznie prowadzone rozpoznanie umożliwia zdobycie w porę wiadomości o całokształcie działań i możliwości przeciwnika, o terenie i warunkach atmosferycznych. Wiadomości te są niezbędne dla dowódcy do powzięcia prawidłowej decyzji i właściwego kierowania pododdziałami pułku.

Wiadomości zdobyte podczas walki pododdziałów pułku są szczególnie wiarogodne, ponieważ w toku walki nieprzyjaciel najwyraźniej uwidacznia swoje możliwości i sposób działania. Pozostaje mało czasu na ocenę zdobytych informacji o nieprzyjacielu i wykonaniu przedsięwzięć w celu pokrzyżowania zamiarów przeciwnika.

Najważniejszym zadaniem rozpoznania w działaniach bojowych pułku jest dostarczenie we właściwym czasie dokładnych danych o miejscach rozmieszczenia środków napadu jądrowego. Ponadto rozpoznanie powinno ustalić ugrupowanie, skład i możliwości bojowe wojsk nieprzyjaciela, rejony rozmieszczenia odwodów zwłaszcza pancernych, stanowiska ogniowe artylerii i moździerzy oraz wykryć system ognia i zapór, punkty oporu i rejony obrony, charakter przeszkód wodnych oraz podciąganie świeżych sił na kierunek /rejon/ działania pułku.

1. SIŁY I ŚRODKI ROZPOZNANIA NA SZCZEBLU PUŁKU

Pułk zmechanizowany /pcz/ w działaniach bojowych posiada na -
stępujące pododdziały rozpoznawcze:

a/ kompanię rozpoznawczą o stanie 60 ludzi /organizacja ćwiczebna/
w składzie:

- dowództwo kompanii w składzie 5 zwiadowców, dwa BRDM, dwa RGPpanc, dwa RKM, jeden samochód specjalny, dwie rdst. R-105 IM i dwie rdst R-113;
- pluton czołgów pływających w składzie 9 zwiadowców, trzy TP-76 i trzy rdst R-113;
- pluton czołgów średnich w składzie 12 zwiadowców i trzy rdst R-113;
- dwa plutony transporterów opancerzonych po 13 zwiadowców, trzy BRDM, trzy RGPpanc, trzy RKM i trzy rdst R-113;
- drużyna gospodarcza w składzie 8 ludzi, dwa samochody ciężarowo-osobowe i jedna kuchnia;

b/ w pododdziałach artyleryjskich - pluton topograficzno-rozpoznawczy w składzie: drużyna topograficzna i drużyna rozpoznawcza. W plutonie znajduje się 13 ludzi, dwie lornetki polowe, kątomierz busola, dwie lornetki nożycowe, dalmierz i teodolit. Do prowadzenia działań bojowych pułk otrzymuje wzmocnienie w środkach rozpoznania ze sztabu artylerii dywizji /pluton rozpoznania dźwiękowego z baterii dowodzenia dowódcy artylerii dywizji i 4-6 krótkotrwałych wyłotów śmigłowców na dobę z klucza śmigłowców dywizyjnych/;

c/ w pododdziałach wojsk inżynierskich - drużyna rozpoznania inżynierskiego w składzie 5 ludzi, zestaw rozpoznania minerskiego, peryskop, lornetka, komplet rozpoznania dróg, mostów i przepraw oraz transporter opancerzony FUG /BRDM/;

d/ pluton chemiczny o stanie 24 ludzi w składzie:

- dowództwo plutonu w składzie 2 zwiadowców;
- cztery drużyny rozpoznania skażeń po czterech zwiadowców;
- drużyna zabezpieczeń specjalnych w składzie 6 zwiadowców.

W plutonie znajduje się: cztery samochody GAZ-69-R5, pięć rdst R-105, trzy samochody ARS /IRS/ i samochód ciężarowy z przyczepą.

2/ Zasady prowadzenia rozpoznania w natarciu pułku

W natarciu pułku rozpoznanie prowadzą pododdziały rozpoznawcze, zmechanizowane, pancerne, siły i środki rozpoznania powietrznego, artyleryjskiego i inżynierskiego, skażeń, oddziałów i pododdziałów.

W zależności od zakresu i rodzaju wykonywanych zadań z pododdziałów organizuje się: posterunki/punkty/ obserwacyjne /ruchome posterunki obserwacyjne/ wszystkich rodzajów wojsk i służb, posterunki podsłuchu, grupy rozpoznawcze, samodzielne patrole rozpoznawcze, patrole rozpoznawcze, pododdziały do wykonywania wypadów i zasadzek, inżynierskie patrole rozpoznawcze i patrole rozpoznania skażeń.

Wiadomości o nieprzyjacielu zdobywa się również przez przesłuchiwanie jeńców, zbiegów i ludności cywilnej oraz studiowanie zdobytych dokumentów, wzorów broni i wyposażenia.

A/ Obserwacja

Obserwacja jest jednym ze sposobów rozpoznania. Pod pojęciem "obserwacji" należy rozumieć zdobywanie wiadomości o nieprzyjacielu za pomocą wzroku, słuchu i wykorzystując środki i przyrządy optyczne, sprzęt noktowizyjny, radiolokacyjny i telewizyjny.

Poprzez obserwację w natarciu można ustalić: rozmieszczenie taktycznych środków broni, charakter, typ i rozmieszczenie urządzeń obronnych i punktów oporu npl, ilość siły żywej i sprzętu bojowego nieprzyjaciela na obserwowanym odcinku, ilość i rozmieszczenie środków ogniowych nieprzyjaciela, rozmieszczenie punktów obserwacyjnych, sprzętu radiolokacyjnego i zmiany w ugrupowaniu bojowym nieprzyjaciela.

Obserwację prowadzi się ze stałych i ruchomych posterunków i punktów obserwacyjnych. Posterunek obserwacyjny prowadzi obserwację z określonego miejsca. Ruchomy posterunek obserwacyjny prowadzi obserwację w ruchu, najczęściej z wozów bojowych /na śmigłowcach gdy pułk je otrzyma/.

Do prowadzenia obserwacji w drużynie, plutonie, kompanii oraz na punktach dowodzenia dowódcy batalionu i pułku wyznacza się obserwatorów. Oprócz tego w batalionie i pułku organizuje się ruchome posterunki obserwacyjne na transporterach opancerzonych /wozach bojowych/. W pułku organizuje się ponadto artyleryjskie i inżynierskie posterunki obserwacyjne i posterunki obserwacji skażeń.

Ilość obserwatorów i ruchomych posterunków obserwacyjnych wyznaczonych w pododdziałach zależy od sytuacji bojowej, zadań pułku, szerokości pasa natarcia, charakteru terenu i obrony nieprzyjaciela.

Zwykle wyznacza się:

- w drużynie i plutonie - po jednym obserwatorze;

- w kompanii - jednego-dwóch obserwatorów;
- w batalionie - jednego-dwóch obserwatorów i jeden-dwa RPstO;
- w pułku - dwóch-trzech obserwatorów i dwa-trzy RPstO.

Szef rozpoznania pułku organizuje i stawia zadania na obserwację w pododdziałach. Każdy PstO /RPstO/ obsługiwany przez 2-3 zwiadowców powinien być wyposażony w przyrządy do obserwacji /lornetki, lorneta nożycowa, peryskop/, środki łączności i sygnalizacji z tablicą kryptonimów /zegarek, kompas, schemat terenu lub mapa, dziennik obserwacji/.

Wszystkie PstO /RPstO/ powinny posiadać łączność z szefem rozpoznania pułku. Zadania poszczególnym PstO /RPstO/ stawia się wyłącznie w terenie, w miejscu, z którego mają prowadzić obserwację.

W czasie natarcia ruchome posterunki obserwacyjne posuwają się w szykach nacierających batalionów oraz prowadzą szczegółowe rozpoznanie przed frontem i na skrzydłach. Przesuwając się skokami od horyzontu do horyzontu, śledzą nieprzyjaciela, który się wycofuje lub obsadza rubieże obronne. W razie potrzeby melduje również o położeniu wojsk własnych.

Obserwacja powinna być ciągła i dostarczać na czas wiadomości wiarygodnych o nieprzyjacielu i terenie. Ciągłość obserwacji osiąga się poprzez prawidłowe rozmieszczenie posterunków wzdłuż frontu i na skrzydłach, odpowiednie zabezpieczenie w środki łączności i sprzęt. Na głównym kierunku uderzenia pułku organizuje się sieć punktów i ruchomych posterunków obserwacyjnych tak, ażeby zapewniły obserwację zasadniczego kierunku natarcia, możliwie na jak największą głębokość.

System obserwacji, przez który rozumiemy celowe rozmieszczenie posterunków obserwacyjnych /ogólnowojskowych, rodzajów wojsk i służb/ zapewniające dobry wgląd w ugrupowanie bojowe nieprzyjaciela, zależy od rodzaju walki, położenia wojsk pułku, nieprzyjaciela i charakteru terenu.

Na wypadek obezwładnienia bronią jądrową systemu obserwacji, należy zawczasu przewidzieć sposób odtworzenia go. W tym celu należy posiadać odpowiedni odwód sił i środków rozpoznania.

B/ Podsłuch

Podsłuch jest jednym ze sposobów rozpoznania, który uzupełnia obserwację w warunkach ograniczonej widoczności /w nocy, podczas opadów śnieżnych, zamieci, silnego deszczu itp./. Podsłuch stosuje się w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem.

Podsłuch może wykryć: ruch samolotów, transporterów, czołgów i innej techniki demaskującej się szumem silników; rejony rozmieszczenia broni maszynowej, moździerzy, artylerii i innych środków ogniowych; przegrupowanie pododdziałów, tryb życia wojsk nieprzyjaciela.

Zwiadowcy wysłani na podsłuch winni umieć porozumiewać się w nocy, aby móc po najmniejszych szelestach i dźwiękach określać miejsce pobytu nieprzyjaciela, rodzaj broni, jego przybliżoną ilość i sposób zachowania.

Dla przechwytywania rozmów radiowych prowadzonych otwartym tekstem w sztabie pułku może być wydzielony odbiornik, który pracuje na fali przeciwnika. Do obsługi odbiornika wyznacza się podoficera / żołnierza / zwiadowcę znającego język nieprzyjaciela. Podsłuch organizują pododdziały zmechanizowane, pancerne, rodzaje wojsk i służb.

C/ Grupy rozpoznawcze

Grupa rozpoznawcza jest to pododdział zwiadowczy wyznaczony do prowadzenia rozpoznania w ugrupowaniu bojowym nieprzyjaciela.

W natarciu z marszu bez zajmowania rejonów wyjściowych z pułku wysyła się / wyrzuca / na tyły nieprzyjaciela jedną - dwie grupy rozpoznawcze.

Dla prowadzenia rozpoznania w czasie marszu może być wysłana jedna grupa rozpoznawcza na przypuszczalną rubież spotkania z przeciwnikiem / śledzenie za ruchami taktycznych odwodów, broni masowego rażenia oraz podchodzenia świeżych sił z głębi obrony /.

Grupa rozpoznawcza w natarciu pułku na tyłach ugrupowania bojowego nieprzyjaciela może wykonać następujące zadania: wykryć rejony rozmieszczenia taktycznych środków jądrowych nieprzyjaciela, ustalić obecność odwodów przeciwnika, wykryć przebieg rubieży i rozmieszczenie punktów oporu nieprzyjaciela, śledzić ruchy nieprzyjaciela, określić rejony rozmieszczenia sztabów, węzłów łączności, ustalić stan dróg i mostów na kierunku działania pułku, wziąć jeńców, zdobyć dokumenty, wzcry uzbrojenia.

Grupa rozpoznawcza w czasie działań na tyłach nieprzyjaciela może wykonywać swoje zadania przez obserwację, podsłuch, napad i zasadzkę.

Skład grupy rozpoznawczej w natarciu zależy od postawionego zadania, ugrupowania bojowego nieprzyjaciela, szczebla z jakiego jest wysłana i może wynosić kilku zwiadowców.

Grupy rozpoznawcze mogą przenikać na tyły nieprzyjaciela poprzez ugrupowanie lub być przerzucane na śmigłowcach. Rejon planowanego lądowania śmigłowców powinien być rozpoznany przez lotnictwo.

Grupy rozpoznawcze w natarciu pułku mogą przenikać na tyły nieprzyjaciela pieszo, na samochodach lub transporterach opancerzonych.

Dla przenikania grupy rozpoznawczej na tyły nieprzyjaciela można również wykorzystać moment napadu ogniowego własnej artylerii, czasowe wycofanie się pododdziału z zajmowanej rubieży oraz istniejące luki w ugrupowaniu bojowym nieprzyjaciela.

Głębokość przenikania GR na tyły nieprzyjaciela oraz czas jej działania, zależą będzie od położenia i może ulegać zmianom. Głębokość przenikania może wynosić do 20 km. Głębokość przerzutu grupy rozpoznawczej może wynosić do 40 km. Grupy po wykonaniu zadania mogą powracać lub pozostać do czasu zajęcia rejonu przez nasze wojska.

Szef rozpoznania pułku po zatwierdzeniu przedsięwzięć rozpoznawczych powinien wykonać następujące czynności: zorganizować stałą łączność GR, zorganizować przenikanie lub przerzucanie GR na tyły nieprzyjaciela, ustalić rejonny pozostania do czasu podejścia własnych wojsk.

W skład grup rozpoznawczych wysłanych na tyły nieprzyjaciela, w zależności od ich zadań, mogą być włączeni zwiadowcy z artyleryjskich i chemicznych oraz inżynierskich pododdziałów. Grupy rozpoznawcze zabezpieczają się w sprzęt noktowizyjny i radiostacje dla przekazywania zdobytych wiadomości do szefa rozpoznania pułku.

D/ Zasadzka

Zasadzka jest to skryte i zaskakujące działanie grupy zwiadowców w ugrupowaniu wojsk własnych i nieprzyjaciela.

Zasadzkę w natarciu organizuje się w celu: ujęcia jeńców i zdobycia dokumentów, zadania nieprzyjacielowi strat w sile żywej i sprzęcie, obserwacji i niszczenia środków jądrowych nieprzyjaciela.

Zasadzka w porównaniu z innymi sposobami rozpoznania posiada szereg zalet, do których należy przede wszystkim zaliczyć: możliwość pełnego wykorzystania czynnika zaskoczenia oraz to, że nieznacznymi siłami można zadać nieprzyjacielowi poważne straty w sile żywej i sprzęcie.

Zasadzkę w natarciu organizuje się:

- w ugrupowaniu wojsk własnych - na prawdopodobnych kierunkach działań pododdziałów rozpoznawczo-dywersyjnych lub działania pododdziałów bojowych nieprzyjaciela;

- w ugrupowaniu bojowym nieprzyjaciela - na trasach przejazdu oficerów łącznikowych, pojedynczych żołnierzy, gońców, patroli itp.

Zasadzki mogą organizować wszystkie rodzaje wojsk i służb. Zasadzkę należy urządzać w takich miejscach, aby teren umożliwiał skryte podejście zapewniające zaskoczenie nieprzyjaciela, jak również możliwość wycofania się bez przeszkód po wykonaniu zadania. Wybór miejsca zasadzki i jej przygotowanie zależą od tego, gdzie organizuje się zasadzkę /w ugrupowaniu bojowym nieprzyjaciela, widocznym i obserwowanym z własnych punktów obserwacyjnych, czy też na tyłach nieprzyjaciela, gdzie obserwacja z własnego ugrupowania jest niemożliwa/. Najwygodniej organizować zasadzkę we własnym ugrupowaniu pułku. Miejsca dla zasadzek wybiera się na prawdopodobnych kierunkach działania pododdziałów rozpoznawczo-dywersyjnych nieprzyjaciela. Powodzenie zasadzki zależy w dużym stopniu od prawidłowego wyboru jej miejsca i starannego wyboru przedmiotu napadu. Stan osobowy zasadzki dzieli się na podgrupy: ubezpieczającą; ogniową; chwytającą. Urządzenie zasadzki w ugrupowaniu bojowym nieprzyjaciela może być wykonane w następujący sposób: podgrupa ubezpieczająca i ogniowa zajmują stanowiska w rejonie napadu i ubezpieczająca podgrupę chwytającą, a w razie konieczności osłaniają jej wycofanie się. Skład zasadzki wahać się może w granicach od kilku do kilkunastu ludzi. W warunkach szybko zmieniającej się sytuacji bojowej, lepiej jest urządzić zasadzkę małymi siłami /do kilku ludzi/, co bardziej zapewnia ukrycie działań /dla chwytania pojedynczych jeńców nie potrzeba dużej ilości ludzi/.

Przy dobrej organizacji zasadzki, prawidłowym rozmieszczeniu jej w terenie i odpowiednim maskowaniu można zniszczyć liczniejszego nieprzyjaciela. Powodzenie zależy od inicjatywy, pomysłowości i koordynowania działań całego zespołu biorącego udział w zasadzce.

E/ Samodzielny patrol rozpoznawczy /SPR/

Samodzielny patrol rozpoznawczy jest to pododdział w sile wzmocnionego plutonu /kompanii/, organizowanego z etatowych pododdziałów rozpoznawczych lub wojsk zmechanizowanych i pancernych do prowadzenia rozpoznania w ruchomych formach walki.

Samodzielny patrol rozpoznawczy w natarciu pułku może wykonać następujące zadania: ustalić przebieg rubieży obronnych, stopień ich rozbudowy inżynieryjnej oraz jakimi siłami są one obsadzone, wykryć rejon rozmieszczenia i przegrupowania taktycznych środków broni jądrowej, ustalić ruchy odwodów taktycznych nieprzyjaciela na kierunku

natarcia pułku, wykryć na czas podejście świeżych sił nieprzyjaciela z głębi obrony, uchwycić i utrzymać do czasu podejścia pododdziałów pułku ważne mosty, promy, węzły drogowe itp.

SPR może wykonywać szereg różnorodnych zadań, powinien dysponować dużą siłą uderzeniową, umożliwiającą mu przenikanie na tyły wycofujących się pododdziałów nieprzyjaciela i pomyslnie wykonanie postawionych zadań.

Głębokość zadań i szerokość pasa działania SPR, wysłanego przez pułk w natarciu może być różna. Uzależnione to jest od zadania wykonywanego przez pułk, sił i składu SPR, sił i charakteru działań nieprzyjaciela, charakteru terenu w pasie działania, pory roku i warunków meteorologicznych.

W natarciu SPR prowadzi rozpoznanie na kierunku, lub w pasie do 3 km. Gdy siły pododdziału wynoszą około kompanii wówczas prowadzi on rozpoznanie w pasie do 6 km na głębokość 20 km i więcej. Wysyła się go w celu rozpoznania najważniejszych obiektów na kierunku głównego uderzenia pułku lub do prowadzenia rozpoznania na jednym ze skrzydeł pułku. SPR prowadzi rozpoznanie nieprzyjaciela i terenu /w nakazanym pasie lub na kierunku działania/ za pomocą wysłanych ze swego składu patroli rozpoznawczych. Dla rozpoznania poszczególnych kierunków, przedmiotów terenowych i organizacji bezpośredniego ubezpieczenia, SPR wydziela ze swego składu patrole rozpoznawcze: czołowy, tylny i boczne. Skład wysłanych patroli może być różny. Zależy od siły i składu SPR, sytuacji bojowej i charakteru terenu. Składa się z jednego - trzech wozów bojowych.

W skład czołowego patrolu rozpoznawczego najbardziej celowe jest wydzielić od jednego do trzech transporterów opancerzonych. Boczne patrole w zależności od postawionych zadań i ważności kierunków mogą być mniejsze i wynosić jeden-dwa wozy bojowe. Tylne patrole ma za zadanie ubezpieczyć SPR od tyłu i może być to jeden wóz bojowy.

Patrole rozpoznawcze wysyłane przez samodzielny patrol rozpoznawczy w sile kompanii mogą być odpowiednio większe. Odległość patroli rozpoznawczych od sił głównych SPR zależna jest od możliwości udzielania im szybkiej pomocy przez siły główne, czasu niezbędnego dla dowódcy SPR w celu zbadania przedmiotów terenowych lub rejonów, warunków terenowych, pory roku.

Odległość patroli rozpoznawczych od sił głównych SPR może wynosić dla czołowego do 7 km, dla bocznych i tylnych do 5 km. W składzie

SPR mogą działać pododdziały rozpoznawcze rodzajów wojsk i służb, które w większości należy przydzielić do czołowych i bocznych patroli rozpoznawczych.

Ugrupowanie SPR powinno przede wszystkim zapewnić ciągłą gotowość bojową pododdziału, bezpieczeństwo i sprawne nim dowodzenie.

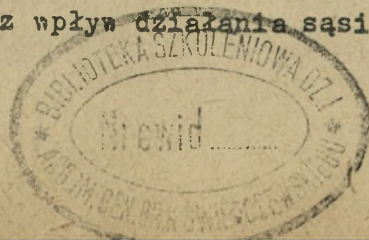
Działanie SPR charakteryzuje się szeregiem właściwości, które szef rozpoznania powinien każdorazowo uwzględnić przy organizacji jego działania. Właściwości te są następujące:

- samodzielny patrol rozpoznawczy działa zazwyczaj w oderwaniu od wojsk własnych, stale narażony na oddziaływanie nieprzyjaciela;
- w czasie działania dowódca SPR zmuszony jest samodzielnie decydować o wyborze odpowiedniego sposobu rozpoznania /obserwacja, zasadzka, napad itp./;
- dla zabezpieczenia SPR przed niespodziewanym uderzeniem nieprzyjaciela zmuszony jest organizować określoną obserwację;
- SPR ma ograniczone możliwości uzupełnienia amunicji, paliwa i smarów oraz ewakuacji ludzi i sprzętu.

Do obowiązków SR pułku przy organizowaniu i przygotowaniu SPR należy: wydzielenie składu dla samodzielnego patrolu rozpoznawczego, kontrola i udzielanie pomocy dowódcy SPR w przygotowaniu do działania, zabezpieczenie SPR w środki łączności ze sztabu pułku i wewnątrz SPR w czasie działania, uzgodnienie z dowódcą SPR sposobu dostarczania wiadomości o nieprzyjacielu w czasie działania.

Zadania bojowe dla SPR stawia osobiście szef rozpoznania pułku. W zadaniach tych podaje: wiadomości o nieprzyjacielu, położeniu własnych pododdziałów pierwszego rzutu pułku, zadania SPR, kierunek lub pas działania /co, gdzie i do jakiego czasu należy rozpoznać/, działanie sąsiednich pododdziałów rozpoznawczych /bojowych/, czas rozpoczęcia działania, rejon ześrodkowania po wykonaniu zadania, komu, kiedy, w jakim czasie i jakimi środkami przekazywać zdobyte informacje, sygnały i znaki rozpoznawcze z lotnictwem i sąsiednimi pododdziałami rozpoznawczymi. Niezależnie od postawionych zadań szef rozpoznania powinien udzielić dowódcy SPR niezbędnych wskazówek o sposobie ewakuacji rannych, uszkodzonych wozów oraz o sposobie uzupełnienia amunicji, paliwa, smarów, postępowania z jeńcami itp.

Dowódca SPR po otrzymaniu zadania bojowego od szefa rozpoznania powinien przeprowadzić: analizę zadania, w czasie której wyjaśnia rolę SPR w działaniach pułku oraz wpływ działania sąsiednich pododdziałów

rozpoznawczych /bojowych/ na działanie SPR i odwrotnie, kalkulacja czasu osobistego, wydanie ustnych zarządzeń do działających, ocena położenia, w której rozpatruje nieprzyjaciela, siły własne, sąsiadów, teren, warunki meteorologiczne, materiałowo-techniczne, zabezpieczenie, stosunek ludności cywilnej do naszych wojsk, wydanie rozkazu bojowego.

Dowódca SPR i dowódcy patroli rozpoznawczych powinni wrysować na swoje mapy marszrutę, obiekty rozpoznania oraz marszruty działania.

Działanie SPR na terenie nieprzyjaciela skierowane jest głównie na wykrycie broni jądrowej, rozmieszczenia i działania odwodów brygadowych i dywizyjnych, ustalenie rubieży obronnych i podciągania świeżych sił z głębi.

W razie wykrycia przez SPR rejonów rozmieszczenia odwodów nieprzyjaciela lub przesuwających się kolumn z głębi, dowódca powinien natychmiast zameldować o tym szefowi rozpoznania pułku.

Po osiągnięciu nakazanej rubieży SPR ubezpiecza się i organizuje rozpoznanie na kierunku przypuszczalnego działania pułku, jeżeli nacierający pułk otrzymuje kolejne zadanie.

2/ Patrol rozpoznawczy /PR/

Patrol rozpoznawczy jest to najmniejszy pododdział organizowany przez pododdziały rozpoznawcze, wojska zmechanizowane i pancerne oraz rodzaje wojsk i służb w natarciu pułku.

Skład PR waha się w granicach od jednego do trzech woźów bojowych /transporterów pancernych/ lub czołgów. Wysyła się je na odległość 10 km.

Zadanie dla patrolu rozpoznawczego stawia dowódca, który go wysyła. Dowódca patrolu po otrzymaniu zadania, przed wyjściem do działania powinien: dopilnować zaopatrzenia w broń, amunicję, nps na okres działania, przygotować patrol do wykonania zadania, przedstawić posiadane wiadomości o nieprzyjacielu, wykreślić oś marszu patrolu, początek i koniec działania, zapoznać cały skład patrolu z zadaniem, utrzymać łączność z dowódcą wysyłającym patrol rozpoznawczy, przeanalizować sposób prowadzenia rozpoznania na danym kierunku.

Ugrupowanie PR powinno zabezpieczyć ciągłą gotowość i maksymalną możliwość wykorzystania wszystkich środków ogniowych. Poruszanie się patrolu zależy od ukształtowania terenu i konkretnej sytuacji bojowej. Teren odkryty patrol pokonuje szybko, zakryty i urozmaicony - powoli, prowadząc obserwację terenu i przedmiotów terenowych. Jeżeli napotka na swej drodze przeszkody uniemożliwiające dalsze poruszanie się, po -

winien wyszukać drogi obejścia i zameldować o tym dowódcy, który go wysłał.

Dla bezpośredniego rozpoznania i ubezpieczenia PR wydziela ze swego składu wóz patrolowy na transporterze opancerzonym lub czołgu. Odległość wozu patrolowego od patrolu rozpoznawczego może być różna w zależności od obserwacji i środków łączności, warunków terenowych, nieprzyjaciela i składu patrolu rozpoznawczego. Może ona wynosić do 3 km. Łączność między wozem patrolowym a patrolem rozpoznawczym utrzymuje się za pomocą radiostacji.

G/ Rozpoznanie powietrzne

Szef rozpoznania pułku organizuje ciągły odbiór danych rozpoznania powietrznego. Wiadomości z rozpoznania wzrokowego załogi samolotów przekazują natychmiast przez radio. W tym celu sztab wyższy ustala częstotliwość i kryptonimy, jednolite kodowanie map rozpoznania powietrznego, tabelę sygnałów radiowych, nazw obiektów i sposób meldowania.

Szef rozpoznania pułku wiadomości o nieprzyjacielu z samolotu przyjmuje za pomocą odbiornika /radiostacji/. Zdobyte wiadomości o przeciwniku ocenia i melduje dowódcy /szefowi sztabu/, przekazuje szefom rodzajów wojsk i służb oraz batalionom.

H/ Przeszukiwanie jeńców, zbiegów i ludności cywilnej, badanie zdobytych dokumentów, wzorów broni i wyposażenia

Przeszukiwanie jeńców, zbiegów i ludności cywilnej jest jednym z ważnych źródeł zdobywania wiadomości o nieprzyjacielu. W pewnych wypadkach nieznaczne na pozór wiadomości przy porównaniu ich z innymi, umożliwiają trafnie określić możliwości działania nieprzyjaciela.

W pułku, badanie jeńców, zbiegów, ludności cywilnej przeprowadza częściowo szef rozpoznania. Im prędzej /oficerowie i żołnierze/ będą zbadani, tym więcej danych mogą dostarczyć, ponieważ w pierwszych chwilach po ujęciu są oni bardziej "rozmowni" pozostając pod wrażeniem przebytej walki i bojąc się o własne życie. Przy badaniu nie należy poprzestać na opowiadaniu jeńca, lecz przez odpowiedni dobór pytań zmusić go do podania prawdziwych i bardziej dokładnych wiadomości.

Wiadomości te należy dokładnie sprawdzić i porównać z danymi z innych źródeł. Przesłuchanie powinno być krótkie, nakierowane na otrzymanie tych danych, które mają wpływ na przebieg natarcia pułku. Jeńców, zbiegów, po krótkim przesłuchaniu należy odesłać do sztabu dywizji.

Jednym z zadań rozpoznania w pułku jest zdobywanie dokumentów, wzorów broni i wyposażenia. W czasie wojny znaczenie tego sposobu rozpoznania niewspółmiernie wzrasta. Do dokumentów należą: mapy, plany, rozkazy, książeczki wojskowe, instrukcje, regulaminy itp.

W każdym pododdziale pułku, od plutonu do batalionu należy wyznaczać grupy żołnierzy, których zadaniem będzie zbieranie dokumentów, nowych wzorów uzbrojenia i wyposażenia. Po krótkim badaniu należy przesłać je do sztabu dywizji. Np. pod Stalingradem, przy zabitym oficerze niemieckim sztabu generalnego znaleziono mapę z planem letniej ofensywy 1942 roku. Zbyteczne jest mówić o wadze takiego dokumentu.

I/ Wypad

Wypad jest to zorganizowane działanie grupy zwiadowców w ugrupowanie bojowe nieprzyjaciela, głównie dla schwytania jeńców i zdobycia dokumentów.

W natarciu pułku z rejonów położonych w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem organizuje się grupy wypadowe.

Wypad wykonywany w bezpośredniej styczności z przeciwnikiem może wykonać następujące zadania: potwierdzić ugrupowanie i przegrupowanie lub podejście świeżych sił nieprzyjaciela, zdobyć jeńców, dokumenty, nowe wzory uzbrojenia, rozpoznać system zapór inżynieryjnych, sprawdzić system ognia itp.

Grupa wypadowa otrzymuje tylko jedno jasno sformułowane zadanie. Przy wykonaniu jednego zadania może wykonywać inne, poboczne. Wypad należy przeprowadzać tylko w tych wypadkach, gdy nie posiadamy możliwości zdobycia wiadomości o nieprzyjacielu innymi sposobami. Prowadzenie wypadu zależy od dokładnego /szczegółowego/ przygotowania grupy wypadowej do działań, skrytości tych przygotowań, zaskoczenia, odwagi i zdecydowania zwiadowców.

Przygotowanie GW do działań należy przeprowadzać w tajemnicy, a sam wypad niespodziewanie. Sztuka wypadu polega na umiejętności wykonania nakazanego zadania w taki sposób, aby nieprzyjaciel nie zauważył działania GW.

W pułku wypad organizuje się zgodnie z planem walki i przeprowadza się pododdziałami rozpoznawczymi lub niekiedy rodzajami wojsk i służb. Siła i skład GW zależy od: zadania bojowego; nasycenia jego obrony środkami ogniowymi; charakteru terenu, rodzaju obiektu i jego odległości; charakteru przeszkód inżynieryjnych. Nie należy tworzyć GW

zbyt wielkich, gdyż może to utrudnić moment zaskoczenia. Dla uchwycenia jeńca i zdobycia dokumentów GW może składać się z kilku zwiadowców. Również dla organizacji rozpoznania /na tyłach/ w ugrupowaniu nieprzyjaciela grupa może być w składzie kilku zwiadowców. W sumie skład GW waha się w granicach od kilku do kilkunastu ludzi.

Grupa wypadowa mająca na celu schwytanie jeńca, powinna z reguły posiadać w swoim składzie podgrupy bojowe i pomocnicze.

A/ Podgrupy bojowe:

a/ Podgrupa chwytająca /napadająca/ - zadaniem której jest chwytanie jeńca i natychmiast wycofać się do wojsk własnych.

Podgrupa liczy zazwyczaj 3-4 ludzi.

b/ Podgrupa ubezpieczająca - powinna liczyć w swoim składzie tylu zwiadowców ilu potrzeba do ubezpieczenia działania GW. Zadaniem podgrupy jest zabezpieczenie działań grupy chwytającej, osłona wycofania całej grupy wypadowej.

B/ Podgrupy pomocnicze:

a/ Podgrupę przeprawową organizuje się w wypadku, gdy od nieprzyjaciela dzieli nas poważniejsza przeszkoda wodna. Ilość saperów w podgrupie zależy od ilości środków przeprawowych oraz wielkości przeszkody wodnej.

b/ Podgrupę rozgradzającą organizuje się wtedy, kiedy przed dojściem do obiektu spodziewane są większe przeszkody inżynierijne. Liczebność podgrupy zależna jest od stopnia nasycenia terenu przeszkodami sztucznymi. Przyjmuje się jako zasadę 2-3 ludzi do wykonania jednego przejścia.

Sposób działania wymienionych podgrup może być różny. Zależy od wielu czynników, między innymi od położenia terenu i nieprzyjaciela.

Podgrupa rozgradzająca powinna umożliwić zbliżenie się do przedmiotu wypadu i dać możliwość wyjścia do przodu podgrupie ubezpieczającej, w ślad za którą posuwa się podgrupa chwytająca. Napad na obrany przedmiot wykonuje podgrupa chwytająca, gdy podgrupa ubezpieczająca zajmie stanowisko.

Wycofanie podgrupy chwytającej wykonuje pod przykryciem podgrupy ubezpieczającej. Jeńców, zdobyte dokumenty i inną zdobycz ewakuuje podgrupa chwytająca nie czekając na żaden sygnał.

W celu zachowania elementu zaskoczenia wykorzystuje się ciemną noc, mgły, opady śnieżne, deszcz i inne warunki ograniczające obserwację. Wypadki organizuje się zazwyczaj w nocy, niekiedy w dzień. Wypadek wykonuje się na zarządzenie dowódcy pułku, szefa sztabu oraz przełożonego. Organizację wypadku powierza się szefowi rozpoznania. Szef sztabu może wydać zarządzenie dowódcom pododdziałów wydzielonych dla zabezpieczenia działań grupy wypadowej.

Przy organizacji i przeprowadzaniu wypadów w nocy wykorzystuje się przyrządy noktowizyjne. Reflektory podczerwone ustawia się z boku od rejonu działań pododdziałów rozpoznawczych. Przy oświetleniu rejonu wypadu, należy pamiętać nie tylko o oświetleniu obiektu działań, ale także innych odcinkach terenu, ściśle przestrzegać przy tym ustalonego trybu wykorzystania sprzętu noktowizyjnego, reflektorów promieni podczerwonych.

Wykryte przyrządy noktowizyjne nieprzyjaciela niszczy się ogniem artylerii, moździerzy i broni maszynowej. Niszczenie to przeprowadza się na szerokim froncie w ten sposób, żeby nie demaskować czasu i rejonu przeprowadzonych wypadów.

3. ZASADY PROWADZENIA ROZPOZNANIA W OBRONIE PUŁKU

Pułk może przejść do obrony w warunkach bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem lub bez styczności z nim. Najczęściej pułk może przechodzić do obrony w warunkach bezpośredniej styczności z przeciwnikiem.

W wypadku, gdy pułk przechodzi do obrony w warunkach bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem zachowana jest dotychczasowa ciągłość rozpoznania, a pułk jest w posiadaniu pełnych wiadomości o nieprzyjacielu. Część pododdziałów rozpoznawczych działa w ugrupowaniu nieprzyjaciela. Pierwsze wiadomości o podążeniu wojsk nieprzyjaciela z głębi, kierunki jego ruchu i rejonu ześrodkowania, szef rozpoznania otrzymuje ze sztabu wyższego, rozpoznania powietrznego i sąsiadów. Część wiadomości o podążeniu wojsk nieprzyjaciela oraz jego przygotowaniu do użycia broni jądrowej i chemicznej pułk może zdobyć swoimi środkami rozpoznania.

W obronie pułku w zależności od zakresu i rodzaju wykonywanych zadań wysyła się: posterunki /punkty/ obserwacyjne /RFstO/, posterunki podsłuchu, grupy rozpoznawcze, pododdziały do wykonania wypadów i zasadzek, rozpoznawanie walką, patrole rozpoznawcze, samodzielny patrol rozpoznawczy.

Szef rozpoznania pułku w obronie otrzymuje wiadomości o przeciwniku z pododdziałów walczących ze sztabu dywizji, rozpoznania powietrznego oraz rodzajów wojsk i służb.

Obserwacja

W obronie obserwacja jest jednym z głównych sposobów zdobywania wiadomości o nieprzyjacielu. Obserwację obowiązani są prowadzić dowódcy wszystkich szczebli, oficerowie sztabu, punkty i posterunki obserwacyjne oraz dyżurni obserwatorzy pododdziałów.

Obserwację nieprzyjaciela prowadzi się nieprzerwanie w dzień i w nocy, w różnych warunkach meteorologicznych i w każdej sytuacji bojowej.

W obronie pułku przez obserwację można ustalić:

- rejonny rozmieszczenia taktycznej broni jądrowej nieprzyjaciela;
- ilość siły żywej i sprzętu bojowego nieprzyjaciela;
- rejonny rozmieszczenia odwodów batalionowych, brygadowych w zasięgu obserwacji;
- stanowiska ogniowe artylerii, moździerzy oraz rozmieszczenie środków ogniowych piechoty;
- podciąganie taktycznych odwodów nieprzyjaciela z głębi;
- przegrupowanie i luzowanie wojsk nieprzyjaciela;
- czas i sposób przejścia nieprzyjaciela do natarcia;
- rejonny rozmieszczenia punktów obserwacyjnych i stacji radiolokacyjnych nieprzyjaciela w zasięgu obserwacji.

Przy organizacji obserwacji szczególną uwagę zwraca się na najbardziej prawdopodobne rejonny rozmieszczenia środków przenoszenia broni jądrowej oraz prawdopodobne kierunki przesuwania ich na stanowiska ogniowe /startowe/.

W obronie pułku organizuje się trzy posterunki obserwacyjne /RPstO/ w rejonach obrony batalionów.

Istnienie znacznych przerw w ugrupowaniu obronnym pułku oraz możliwość aktywnego działania grup rozpoznawczych i dywersyjnych nieprzyjaciela, zmusza do zwrócenia szczególnej uwagi na prowadzenie rozpoznania na skrzydłach i lukach, między batalionowymi rejonami obrony. W tych też miejscach należy organizować ruchome posterunki obserwacyjne z pododdziałów rozpoznawczych i piechoty zmotoryzowanej.

W czasie prowadzenia walki obronnej przez pułk i szybko zmieniającej się sytuacji należy obserwację wzmoc. Ruchome posterunki obserwacyjne i rozpoznania rodzajów wojsk i służb prowadzą obserwację w ugrupowaniu batalionów i na skrzydłach. Zdobyte wiadomości meldują drogą radiową szefowi rozpoznania.

Podsłuch

Obserwację w nocy i w warunkach ograniczonej widoczności/mgła, śnieżyca, zaskony dymne itp./ uzupełnia się podsłuchem organizowanym przed lub w rejonie obrony pułku. Należy podkreślić, że do prowadzenia rozpoznania przez podsłuch wykorzystuje się załogi posterunków obserwacyjnych lub specjalnie wydzielone posterunki podsłuchu w składzie 2-3 żołnierzy, którzy na podstawie dźwięku /odgłosu/ mogą określić charakter danego obiektu.

Podsłuch może dać cenne wiadomości o:

- zachowaniu się nieprzyjaciela w nocy;
- rozmieszczeniu jego środków ogniowych wg huków, błysku itp.;
- podejściu czołgów, transporterów opancerzonych i samochodów do rejonu obrony;
- przygotowaniu do natarcia;
- przegrupowaniu i luzowaniu wojsk;
- charakterze prac ziemnych związanych z organizacją natarcia;
- działaniu pododdziałów rozpoznawczych nieprzyjaciela.

W czasie ostatniej wojny przy pomocy podsłuchu zdobywano wiele wiarygodnych wiadomości o nieprzyjacielu /patrz "Zbiór przykładów", nr bibl. szkol. 3684/.

Wypad

W obronie pułku działania rozpoznawcze mogą być organizowane i wykonywane na przedni skraj obrony lub na tyły zgrupowania bojowego nieprzyjaciela.

Na przedni skraj obrony nieprzyjaciela mogą być organizowane grupy wypadowe a na tyły ugrupowania bojowego będą wysłane grupy rozpoznawcze.

We współczesnej walce znaczenie rozpoznania ugrupowania bojowego nieprzyjaciela nabiera szczególnej ważności. Składa się na to szereg czynników. Do najważniejszych z nich można zaliczyć:

- konieczność wykrycia środków broni jądrowej nieprzyjaciela;
- określenie najważniejszych celów i obiektów nieprzyjaciela do użycia broni jądrowej.

Brak ciągłych frontów, znaczne rozśrodkowanie wojsk nieprzyjaciela, istnienie w jego ugrupowaniu luk nie obsadzonych przez wojska stwarza dogodną sytuację dla przeprowadzenia wypadów nie tylko w rejonie przedniego skraju obrony nieprzyjaciela, ale i działania grup rozpoznawczych w głębi jego ugrupowania.

Rozpoznanie w obronie pułku drogą organizacji wypadów nie straciło na swym znaczeniu. Tłumaczy się to tym, że w rezultacie zeznań uchwyconych jeńców można ustalić:

- przygotowanie nieprzyjaciela do natarcia;
- czas i sposób przejścia do natarcia;
- przygotowanie do użycia broni jądrowej.

Konieczne jest uwzględnienie posiadania przez nieprzyjaciela urządzeń noktowizyjnych i stacji radiolokacyjnych służących do wykrywania naziemnych celów ruchomych, pozwalających wykrywać działanie grup wypadowych. Dlatego też nocą i w warunkach ograniczonej widoczności wypadki należy organizować w takich rejonach, które są jak najmniej obserwowane przez nieprzyjaciela przy pomocy urządzeń noktowizyjnych i stacji radiolokacyjnych.

Ilość grup wypadowych organizowanych w obronie pułku zależy od charakteru działań wojsk własnych i posiadanych wiadomości o nieprzyjacielu oraz czasu na organizację grupy i ilości sił wyznaczonych do rozpoznania. W wypadku gdy szef rozpoznania posiada dostateczną ilość danych o numeracji, ugrupowaniu i możliwościach nieprzyjaciela organizowanie wypadów ogranicza się.

Grupy rozpoznawcze

W obronie pułk jest w stanie organizować grupy rozpoznawcze na tyły npla. Grupy rozpoznawcze działające na tyłach nieprzyjaciela mogą wykonywać następujące zadania:

- ustalić rozmieszczenie taktycznej broni jądrowej;
- ustalić podejście świeżych sił npla;
- ustalić ześrodkowanie odwodów brygadowych i dywizyjnych npla;
- określić rozmieszczenie sztabów i węzłów łączności;
- zdobyć jeńców.

Szczególnie ważne znaczenie dla grup rozpoznawczych działających na tyłach nieprzyjaciela mają działania nocne, w warunkach ograniczonej widoczności oraz w trudnych warunkach atmosferycznych, gdy utrudnione jest działanie lotnictwa rozpoznawczego. Do prowadzenia rozpoznania w nocy grupy rozpoznawcze powinny być wyposażone w urządze-

nia naktowizyjne. W takich warunkach nieprzyjaciel może zmieniać rejony rozmieszczenia swoich odwodów i podciągać świeże siły z głębi.

W obronie pułk może wysłać jedną - dwie grupy rozpoznawcze do prowadzenia rozpoznania na tyłach nieprzyjaciela do głębokości 20-30km. Grupy rozpoznawcze działają na tyłach nieprzyjaciela z zasady w pobliżu dróg, po których spodziewany jest ruch wojsk, w rejonach ześrodkowania odwodów brygadowych i dywizyjnych oraz w prawdopodobnych rejonach rozmieszczenia broni jądrowej. O wynikach rozpoznania na tyłach dcy grup meldują szefowi rozpoznania pułku przez radiostacje.

Zasadzki

W obronie pułku zasadzkę stosuje się w celu:

- wzbronięcia rozpoznania npla na skrzydła i tyły pułku;
- zadania nplowi strat w sile żywej i sprzęcie;
- ujęcia jeńców i zdobycia dokumentów, wzorów uzbrojenia i wyposażenia bojowego.

W okresie organizacji natarcia przez nieprzyjaciela, zasadzki są najbardziej efektywnym sposobem rozpoznania. Zasadzki najlepiej jest przeprowadzać w nocy i w złych warunkach atmosferycznych. Frzy organizacji zasadzki dużą rolę odgrywa czynnik zaskoczenia, który w połączeniu z silnym i niespodziewanym uderzeniem ogniowym - umożliwia małymi siłami zadanie dużych strat nieprzyjacielowi.

Dla organizacji zasadzek w obronie pułku należy wykorzystać nie tylko zwiadowców z etatowych pododdziałów rozpoznawczych pułku, ale również pododdziały zmechanizowane /pancerne/. Zasadzki w obronie organizuje się na najbardziej prawdopodobnych kierunkach działania zwiadowców i patroli nieprzyjaciela, na ścieżkach prowadzących do bezpośrednich ubezpieczeń bojowych lub posterunków obserwacyjnych oraz w rowach łączących i pomiędzy punktami oporu na liniach telefonicznych /jeżeli zwiadowcom udało się przeniknąć w ugrupowanie nieprzyjaciela/.

Rozpoznanie walką

Rozpoznanie walką przeprowadza się w zasadzie w obronie pułku i tylko wtedy gdy nie ma możliwości zdobycia niezbędnych danych innymi sposobami.

Rozpoznanie walką w obronie organizuje się z pododdziałów zmechanizowanych i pancernych wzmocnionych rodzajami wojsk i służb.

Siła i skład oddziału rozpoznania walką zależy od konkretnej sytuacji bojowej i może wynosić do wzmocnionej kompanii - batalionu.

Rozpoznanie walką w obronie może ustalić:

- rejonny rozmieszczenia taktycznej broni jądrowej nieprzyjaciela;
- siły, skład, numerację i ugrupowanie bojowe na danym odcinku;
- ugrupowanie artylerii i moździerzy;
- termin przejścia nieprzyjaciela do natarcia i kierunek głównego uderzenia;
- obiekty do obezwładnienia bronią jądrową.

Rozpoznanie walką w obronie może być prowadzone:

- a/ w czasie organizacji działań obronnych, kiedy spodziewane jest natarcie nieprzyjaciela a brak jest danych odnośnie ugrupowania, czasu i sposobu przejścia nieprzyjaciela do natarcia, zaś zdobycie tych informacji innymi sposobami rozpoznania jest niemożliwe. Rozpoznanie w tym wypadku prowadzi się w celu wyeliminowania zaskoczenia, ustalenia siły, składu, numeracji i ugrupowania oraz ustalenie głównego kierunku uderzenia nieprzyjaciela;
- b/ w czasie podchodzenia wojsk nieprzyjaciela do natarcia. W tym wypadku rozpoznanie walką prowadzi się w celu ustalenia: ugrupowania bojowego nieprzyjaciela, zajęcia podstaw wyjściowych do natarcia, rozmieszczenia taktycznej broni jądrowej i odwodów nieprzyjaciela.

Rozpoznanie walką przeprowadza się na rozkaz dowódcy armii siłami wojsk będących w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem.

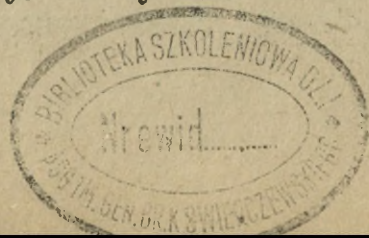
W wypadku, gdy nieprzyjaciel naciera z marszu lub podstaw położonych w głębi, prowadzenie rozpoznania walką jest niecelowe, ponieważ nie jesteśmy w stanie zdobyć danych dotyczących głównego ugrupowania bojowego.

Prowadzenie rozpoznania walką w ślad za uderzeniami broni jądrowej jest niecelowe, ponieważ straty nieprzyjaciela w tym rejonie będą tak duże, że rozpoznanie ograniczałoby się do stwierdzenia zniszczeń po uderzeniach jądrowych.

Rozpoznanie walką może być przeprowadzone nocą lub w warunkach ograniczonej widoczności. Wymaga to od dowódcy i sztabu dokładnego dowodzenia i kierowania pododdziałami bojowymi.

Patrol rozpoznawczy

W obronie pułku patrole rozpoznawcze prowadzą rozpoznanie w określonym kierunku, określonego obiektu lub rozpoznanie terenu i przedmiotów terenowych. Mogą być one wysłane na odległość 10 km zależnie od sytuacji i zadania.

Patrole rozpoznawcze są wysyłane przez kompanie, bataliony, samodzielne patrole rozpoznawcze oraz rodzaje wojsk i służb.

Patrol rozpoznawczy w celu bezpośredniego ubezpieczenia się wysyła ze swego składu wóz patrolowy /transporter opancerzony lub czołg/. Odległość wozu patrolowego od patrolu rozpoznawczego może być różna w zależności od nieprzyjaciela, warunków terenowych i środków łączności. Łączność między wozem patrolowym a patrolem rozpoznawczym utrzymuje się przy pomocy radiostacji.

Głównym zadaniem patroli rozpoznawczych jest rozpoznanie nieprzyjaciela przed frontem lub na skrzydłach, ugrupowania bojowego pułku.

Patrole rozpoznawcze wyznaczone do rozpoznania nieprzyjaciela, terenu i obiektów terenowych działają przeważnie przy pomocy obserwacji. Patrol rozpoznawczy prowadzi walkę z nieprzyjacielem tylko w wyjątkowych wypadkach, gdyż tylko przez walkę może wykonać zadanie bojowe. Prowadząc walkę, patrol rozpoznawczy powinien dążyć do pełnego zaskoczenia nieprzyjaciela, aby przy użyciu nieznacznych sił osiągnąć powodzenie nad silniejszym nieprzyjacielem.

Patrol rozpoznawczy prowadząc rozpoznanie w ruchu zajmuje kolejne punkty terenowe, dogodne do obserwacji. Ruch wozów patrolowych i jądra odbywa się skokami, wykorzystując ukryte podejścia. Odcinki obserwowane przez nieprzyjaciela wozy patrolowe przebywają z maksymalną szybkością. Dowódca patrolu znajduje się zawsze w czołowym wozie bojowym patrolu rozpoznawczego. Po wykonaniu zadania patrol rozpoznawczy rozmieszcza się w ukryciu, maskuje wozy i ubezpiecza się, oczekując na nowe zadanie.

Samodzielny patrol rozpoznawczy

W obronie samodzielny patrol rozpoznawczy prowadzi rozpoznanie na skrzydłach i w lukach wojsk własnych i nieprzyjaciela oraz w czasie wykonywania kontrataku ustala siłę, skład, ugrupowanie, numerację i charakter działań nacierających oddziałów oraz wprowadzenie do walki drugich rzutów lub odwodów.

W obronie samodzielny patrol rozpoznawczy może otrzymać do rozpoznania rejon, obiekt lub kierunek. Podczas działania wysyła ze swego składu patrole rozpoznawcze na odległość 10 km oraz wozy patrolowe do 3 km.

Samodzielny patrol rozpoznawczy prowadzi rozpoznanie przez obserwację, przeszukiwanie terenu, organizowanie wypadów-zasadzek itp.

4. PRACA SZEFA ROZPOZNANIA PUŁKU

A/ W natarciu

Warunki współczesnego pola walki przy wykorzystaniu różnorodnej techniki bojowej i możliwości użycia broni jądrowej komplikują niezmiernie organizację rozpoznania oraz zdobywania i opracowywanie wiadomości o nieprzyjacielu.

Organizując rozpoznanie należy pamiętać, że pomyślne wykonanie postawionych zadań zależy od: terminowości i jasności postawionych zadań, celowego podziału zadań dla rodzajów wojsk i służb, skupienie głównego wysiłku rozpoznania na najważniejszych obiektach i prowadzenia rozpoznania w całym pasie natarcia pułku.

Organizacja rozpoznania w natarciu pułku obejmuje: przygotowanie sił i środków rozpoznania; określenie zadań rozpoznania na całą głębokość zadania pułku; planowanie rozpoznania dla wszystkich sił i środków rozpoznawczych pułku; określenie sposobu i czasu wykonania postawionych zadań; wydanie odpowiednich zarządzeń na rozpoznanie pododdziałom zmechanizowanym, pancernym, rodzajom wojsk i służb; zorganizowanie współdziałania pododdziałów rozpoznawczych ze środkami rozpoznania rodzajów wojsk i służb i z pododdziałami bojowymi pułku; zorganizowanie dowodzenia i łączności z pododdziałami rozpoznawczymi, pododdziałami zmechanizowanymi i pancernymi, rodzajami wojsk i służb, sztabem dywizji i sąsiadami; zbieranie wiadomości o nieprzyjacielu, meldowanie i wzajemne informowanie; materiałowo - techniczne zabezpieczenie pododdziałów rozpoznawczych pułku.

Należy pamiętać, że rozpoznanie musi być prowadzone bez przerwy. Zmęczenie pododdziałów rozpoznawczych, złe warunki atmosferyczne, czy trudności terenowe nie mogą być powodem do przerwania rozpoznania.

Z chwilą otrzymania zadania bojowego do natarcia dowódca pułku analizuje je, ocenia położenie i pobiera decyzję.

Szef rozpoznania pułku powinien być stale gotów przedstawić dowódcy ocenę możliwości działań nieprzyjaciela, a także propozycje odnośnie organizacji i prowadzenia rozpoznania.

Szef rozpoznania w czasie referowania możliwości przeciwnika powinien być przygotowany do zreferowania lub udzielenia odpowiedzi: o rozmieszczeniu środków napadu jądrowego przeciwnika i możliwościach użycia w czasie natarcia; o ugrupowaniu bojowym nie-

przyjaciela i jego możliwościach oddziaływania w okresie przygotowania i w czasie natarcia; o inżynierskiej rozbudowie obrony i zapór na głębokość otrzymanego zadania; o gęstości sił i środków nieprzyjaciela w całym pasie i na poszczególnych kierunkach natarcia oraz podczas wykonywania kolejnych zadań; o możliwościach nieprzyjaciela w zakresie desantów taktycznych i dywersyjnych; o charakterze terenu z punktu widzenia użycia różnych rodzajów wojsk i służb nieprzyjaciela; propozycje odnośnie organizacji i prowadzenia rozpoznania w natarciu.

Dowódca może wskazać szefowi rozpoznania, jakie wiadomości należy zdobyć dodatkowo do czasu podjęcia decyzji. Na przykład może on zażądać skonkretyzowania oceny ugrupowania nieprzyjaciela, jego możliwości w zakresie użycia broni jądrowej, jakościowego składu wojsk, celów i obiektów dla zniszczenia lub obezwładnienia bronią jądrową.

Przy stawianiu zadań bojowych dowódca pułku często określa zadania rozpoznawcze. Szczególną uwagę przy tym zwraca się na konieczność skonkretyzowania celów dla wykonania uderzeń bronią jądrową /przez dywizję/ rejonów rozmieszczenia broni jądrowej nieprzyjaciela, wykrycia zmian zachodzących w ugrupowaniu nieprzyjaciela i przedsięwzięć nieprzyjaciela zmierzających do zerwania natarcia.

Wytyczne do organizacji rozpoznania może wydać dowódca pułku lub szef sztabu. Treść wytycznych zależy od konkretnej sytuacji bojowej i posiadanych wiadomości o nieprzyjacielu. Wytyczne dotyczące rozpoznania powinny określać: zadania na rozpoznanie; sposób wykorzystania pododdziałów rozpoznawczych rodzajów wojsk i służb; czas i sposób przekazywania informacji o nieprzyjacielu; ilość przydzielonych dodatkowo pododdziałów do prowadzenia rozpoznania; system łączności rozpoznawczej itp.

Szef rozpoznania pułku jest bezpośrednim organizatorem wszystkich przedsięwzięć dotyczących rozpoznania w natarciu pułku. Jest on odpowiedzialny za organizację rozpoznania i systematyczne zdobywanie wiadomości o przeciwniku.

Jednym z głównych obowiązków szefa rozpoznania jest zorganizowanie całego systemu zdobywania informacji o broni jądrowej i innych środkach masowego rażenia oraz natychmiastowe meldowanie dowódcy pułku.

Po otrzymaniu ich szef rozpoznania pułku sporządza zestawienie zasadniczych przedsięwzięć i czas ich realizacji.

Kolejność pracy szefa rozpoznania pułku w natarciu może być następująca: przygotowanie oceny nieprzyjaciela do podjęcia decyzji przez

dowódcę pułku; wydanie wytycznych dowódcy kompanii rozpoznawczej pułku odnośnie uzupełnienia i przygotowania stanu osobowego do prowadzenia rozpoznania; wyjaśnienie postawionych zadań rozpoznania przez dowódcę lub szefa sztabu; planowanie rozpoznania; doprowadzenie zadań na rozpoznanie dla kompanii rozpoznawczej, batalionów, rodzajów wojsk i służb; organizacja RPstO, zasadzek, grup rozpoznawczych; postawienie kolejnych zadań dla SFR do działania w czasie natarcia; kontrola wykonania postawionych zadań; zbieranie, analizowanie i opracowywanie napływających informacji o nieprzyjacielu.

Szef rozpoznania po zorganizowaniu rozpoznania przystępuje do jego planowania.

Planowanie rozpoznania powinno obejmować określenie kolejności i sposobu wykonania zadań, dokonanie podziału sił i środków, określenie sposobu dowodzenia i współdziałania w toku działań oraz zabezpieczenie materiałowe i techniczne. Rozpoznanie w natarciu pułku planuje się na podstawie: zadania rozpoznania postawionego przez sztab dywizji; decyzji dowódcy pułku; wytycznych dowódcy /lub szefa sztabu do organizacji rozpoznania/; posiadanych wiadomości o nieprzyjacielu; stanu sił i środków rozpoznania.

Przystępując do planowania rozpoznania należy w pierwszym rzędzie określić, jakie obiekty powinny być rozpoznane własnymi środkami, a co należy zapotrzebować ze sztabu dywizji oraz jakie zadania może wykonać rozpoznanie rodzajów wojsk i służb.

Szczególnie dokładnie planuje się rozpoznanie broni jądrowej i innych środków bmar. W tym celu szef rozpoznania na podstawie posiadanych danych określa prawdopodobne rejony rozmieszczenia broni jądrowej, a także możliwe kierunki i czas wysunięcia ich na stanowiska ogniowe. Stosownie do tego określa się siły, sposoby i terminy rozpoznania. Przy planowaniu rozpoznania broni jądrowej uwzględnia się fakt prowadzenia ognia przez artylerię pociskami jądrowymi oraz konwencjonalnymi.

Planując rozpoznanie, szef rozpoznania pułku w miarę możliwości przewiduje aby dane o ważniejszych obiektach nieprzyjaciela napływały z różnych źródeł. W tym celu ściśle współpracuje z szefami rodzajów wojsk i służb. Oprócz tego uzgadnia on:

Współpraca ze sztabem artylerii - polega na uzgodnieniu rejonów rozmieszczenia artyleryjskich posterunków obserwacyjnych, środków rozpoznania dźwiękowego, ich zadania, czas rozwijania i sposób przegrupo-

wania w trakcie natarcia, czas wysłania i zadania zwiadowców artylerijskich wysłanych przez szefa rozpoznania pułku.

Z szefem saperów pułku - rejonny rozmieszczenia IFS^{to}, ich zadania i sposób przegrupowania w trakcie natarcia, czas wysłania SIPR i ich zadania, miejsce i czas wykonania przejść w zaporach własnych i npla przy przeprowadzeniu wypadów, wydzielenie zwiadowców, saperów do składu pododdziałów wysłanych na rozpoznanie przez szefa rozpoznania pułku do rozpoczęcia natarcia i w czasie walki.

Z szefem zabezpieczenia chemicznego pułku - rejonny rozmieszczenia posterunków obserwacji skażeń w okresie organizacji natarcia, ich zadania i czas rozwinięcia. Sposób rozpoznania skażeń w rejonie rozmieszczenia wojsk, dróg i w rejonie tyków. Prowadzenie rozpoznania w razie użycia przez nieprzyjaciela broni jądrowej, chemicznej, sposób przesunięcia POŚk, czas i kierunek działania PRSk w czasie natarcia, wydzielenie chemików zwiadowców do SFR.

Z szefem rozpoznania dywizji - zadania rozpoznania wykonywane przez rozpoznawców powietrzne i środkami dywizji na korzyść pułku, sposób i czas otrzymania nowych informacji o nplu.

Z szefami rozpoznania sąsiednich pułków - sposób wzajemnego informowania w okresie przygotowawczym i w czasie walki, kierunek i czas wysłania pododdziałów rozpoznawczych na zabezpieczenie luk i skrzydeł itp.

Plan rozpoznania w natarciu opracowuje się na mapie roboczej w formie graficznej z legendą. Jest on roboczym dokumentem szefa rozpoznania pułku. Plan rozpoznania na mapie roboczej powinien obejmować: ocenę posiadanych informacji o nieprzyjacielu; pas natarcia i zadania pułku; zadania dla pododdziałów rozpoznawczych, bojowych oraz rodzajów wojsk i służb /jakie i kiedy zdobyć informacje o nieprzyjacielu/; rozmieszczenie, kierunki lub rejonny działania pododdziałów rozpoznawczych w czasie natarcia; system dowodzenia i łączności oraz współdziałania z pododdziałami rozpoznawczymi w czasie natarcia; rozpoznanie bmar; przedsięwzięcia sztabu dywizji i sąsiadów w zakresie rozpoznania w pasie natarcia pułku; czas i sposób składania meldunków.

Zarządzenie na rozpoznanie

Po zatwierdzeniu planu rozpoznania przez dowódcę pułku szef rozpoznania wydaje ustne zarządzenia dla: batalionów, rodzajów wojsk i służb.

Ustne zarządzenie na rozpoznanie obejmują :

1. Wiadomości o nieprzyjacielu

2. Zadania
3. Kto prowadzi rozpoznanie na prawo i lewo
4. Czas i sposób wykonania ważniejszych zadań
5. Czas i sposób meldowania danych o nieprzyjacielu oraz utrzymanie łączności między szefem rozpoznania a batalionami i rodzajami wojsk i służb.

Wymieniony układ zarządzenia na rozpoznanie w zależności od potrzeb może nie obejmować wszystkich zagadnień. Zarządzenie winno określać podstawowe zadania rozpoznania i czas ich realizacji.

Zarządzenie na rozpoznanie wydaje się w imieniu szefa sztabu.

Zapotrzebowanie na wiadomości z rozpoznania

Zapotrzebowanie na wiadomości z rozpoznania jest dokumentem wyrażającym potrzeby uzyskania niezbędnych danych o nieprzyjacielu, których nie można zdobyć własnymi siłami i środkami.

Zaplanowane zadania rozpoznawcze na mapie roboczej nie zawsze mogą być realizowane siłami i środkami pułku. Stąd niektóre wiadomości zapotrzebowuje się ze sztabu dywizji.

Zapotrzebowanie na wiadomości może być opracowane w formie pisemnej lub przekazane środkami technicznymi.

Zapotrzebowanie na wiadomości z rozpoznania w formie pisemnej może zawierać następujące zagadnienia:

1. Wiadomości o nieprzyjacielu stwierdzające celowość złożenia zapotrzebowania.
2. Jakie wiadomości, gdzie, komu i w jakim czasie dostarczyć.

Zapotrzebowanie na wiadomości z rozpoznania w formie pisemnej pozwala dokładniej od ustnego wyrazić swoje potrzeby przełożonemu. Ustne zapotrzebowanie na wiadomości z rozpoznania pozwala szybko przekazać je do sztabu dywizji, który ma większe możliwości uzyskania interesujących informacji o nieprzyjacielu.

Kontrola wykonania wydanych zarządzeń jest jednym z podstawowych warunków zapewnienia należytej organizacji rozpoznania i wykonania podstawowych zadań. Celem kontroli jest niedopuszczenie do powstania niedociągnięć a z drugiej strony ma na celu udzielanie pomocy w organizowaniu i wykonywaniu postawionych zadań rozpoznania.

Warunkiem wykonania postawionych zadań oraz ciągłe i terminowe otrzymywanie informacji o przeciwniku jest uzależnione od należytego zorganizowania i utrzymywania łączności. Podstawowym środkiem łączności

jest łączność radiowa. Szczególnie dokładnie należy organizować łączność z samodzielnym patrolem rozpoznawczym, grupami rozpoznawczymi i innymi pododdziałami działającymi w ugrupowaniu bojowym przeciwnika.

Dane z rozpoznania przekazuje się w formie krótkich radiogramów i sygnałów za pomocą specjalnych tabel i map zakodowanych.

W celu należytego kierowania rozpoznaniem w natarciu pułku organizuje się sieć radiową szefa rozpoznania, w sieci tej włącza się radiostacje SPR, PR, GR, RPstC.

Dla odbioru meldunków z rozpoznania powietrznego w pułku wydziela się odbiornik R-800 pracujący na falach samolotów rozpoznawczych.

Zabezpieczenie materiałowe - techniczne i medyczne pododdziałów prowadzących rozpoznanie w ugrupowaniu bojowym nieprzyjaciela.

Przygotowując pododdziały rozpoznawcze i bojowe do prowadzenia rozpoznania należy je usamodzielnąć pod względem materiałowo - technicznym.

Ilość środków materiałowych dla pododdziałów rozpoznawczych działających w ugrupowaniu nieprzyjaciela będzie z zasady większa. Należy przydzielić tyle środków materiałowych ile będzie w stanie zabrać każdy pododdział na środki transportowe. Grupy rozpoznawcze działające w ugrupowaniu nieprzyjaciela zabierają ze sobą potrzebne zaopatrzenie oraz korzystają z zasobów miejscowych i zdobyczy.

Zabezpieczenie pod względem technicznym pododdziałów prowadzących rozpoznanie w natarciu pułku polega na odpowiednim stanie technicznym i przygotowaniu do działania wozów bojowych. Do działań rozpoznawczych należy wydzielić wozy bojowe o całkowitej sprawności technicznej, które mają duży zapas kilometrów. Obsługę techniczną pojazdów w zasadzie prowadzi się przed rozpoczęciem i po zakończeniu działań.

Do ewakuacji rannych i chorych z pododdziałów rozpoznawczych działających w ugrupowaniu bojowym nieprzyjaciela wykorzystuje się śmigłowce.

Zapewnienie bezpieczeństwa pododdziałom rozpoznawczym działającym w ugrupowaniu bojowym nieprzyjaciela w warunkach użycia broni masowego rażenia nabiera szczególnego znaczenia. Szef rozpoznania powinien pamiętać o wyprzedzeniu we właściwym czasie pododdziałów rozpoznawczych z rejonów, na które planuje się wykonanie uderzeń jądrowych lub użycie innych środków masowego rażenia.

B/ W obronie

Warunki w jakich najczęściej przechodzi pułk do obrony oraz charakter działań wojsk komplikują niezmiernie organizację rozpoznania oraz zdobywanie i opracowywanie informacji o nieprzyjacielu w obronie.

Organizacja rozpoznania w obronie pułku obejmuje:

- określenie zadań dla sił i środków rozpoznania w obronie;
- przygotowanie pododdziałów rozpoznawczych do wykonania zadań;
- planowanie rozpoznania dla wszystkich elementów rozpoznawczych pułku;
- określenie sposobu i czasu wykonania zadań;
- wydanie zarządzeń na rozpoznanie dla pododdziałów zmechanizowanych, pancernych, rodzajów wojsk i służb;
- zorganizowanie współdziałania w zakresie rozpoznania wewnątrz pułku;
- zorganizowanie łączności i dowódzenia z pododdziałami rozpoznawczymi pułku, sztabem dywizji i sąsiadami;
- materiałowo-techniczne zabezpieczenie pododdziałów rozpoznawczych;
- zbieranie informacji o nieprzyjacielu, ich opracowywanie, meldowanie i wzajemne informowanie.

Dowódca pułku przed powzięciem decyzji do obrony osobiście ocenia nieprzyjaciela i może w tym względzie żądać niezbędnych danych i oceny od szefa rozpoznania. Kolejność pracy szefa rozpoznania w zakresie organizacji rozpoznania nieprzyjaciela może być różna zależnie od warunków bojowych w jakich znalazł się pułk.

Szef rozpoznania winien być zawsze gotowy do zreferowania interesujących dowódcę pułku zagadnień i przedstawienia swoich wniosków dotyczących: położenia, składu, ugrupowania i przypuszczalnego charakteru działań nieprzyjaciela, a w pierwszym rzędzie rozmieszczenia broni jądrowej, przygotowania do jej użycia, głównych obiektów i celów dla uderzeń broni jądrowej, przypuszczalnego czasu i sposobu przejścia nieprzyjaciela do natarcia oraz kierunku głównego uderzenia.

Przed powzięciem decyzji do obrony dowódca pułku analizuje otrzymane zadania bojowe, ocenia położenie w warunkach organizowania obrony bez styczności z nplem przeprowadza rekonesans w terenie. W tym wypadku na rekonesansie określa się prawdopodobne rejony podstaw wyjściowych do natarcia, dogodne przejścia do przedniego skrajku obrony, najbardziej prawdopodobne kierunki natarcia głównych sił nieprzyjaciela. Nie oczekując na zadania na rozpoznanie dowódcy pułku i wytyczne szefa sztabu, szef rozpoznania przystępuje do organizacji rozpoznania.

Organizując rozpoznanie szef rozpoznania główną uwagę zwraca na wykonanie następujących zadań:

- ustalenie przejścia oddziałów nieprzyjaciela z głębi;
- stwierdzenie rejonów zgromadzenia odwodów nieprzyjaciela;
- ustalenie obecności i rozmieszczenia broni jądrowej;
- wykrycie głównego zgrupowania wojsk nieprzyjaciela;
- określenie kierunku głównego uderzenia, czasu i sposobu przejścia nieprzyjaciela do natarcia /wznowienia działań aktywnych/.

Planowanie rozpoznania

Planowanie rozpoznania w obronie pułku powinno obejmować określenie sposobu wykonania zadań, dokonanie podziału sił i środków, określenie sposobu dowodzenia i współdziałania w toku działań obronnych oraz zabezpieczenie materiałowe i techniczne.

Rozpoznanie w obronie pułku planuje się na podstawie:

- zarządzenia rozpoznania ze sztabu dywizji;
- decyzji dowódcy pułku do obrony;
- wytycznych dowódcy /lub szefa sztabu/ do organizacji rozpoznania;
- posiadanych informacji o nieprzyjacielu;
- stanu sił i środków rozpoznania.

Przystępując do planowania rozpoznania w obronie należy w pierwszym rzędzie określić, jakie obiekty można rozpoznać własnymi środkami, rodzajami wojsk i służb, a na jakie informacje złożyć zapotrzebowanie do sztabu dywizji.

Plan rozpoznania opracowuje się na okres organizacji obrony /jeżeli taki będzie/ i prowadzenia walki obronnej. Najczęściej wykonany jest on na mapie roboczej szefa rozpoznania. Plan rozpoznania jest roboczym dokumentem szefa rozpoznania pułku; opracowuje się go w jednym egzemplarzu.

Przy opracowaniu planu rozpoznania w obronie specjalną uwagę zwraca się na organizację rozwiniętego systemu obserwacji, działanie grup rozpoznawczych na tyłach nieprzyjaciela, organizację zasadzek oraz rozpoznanie na skrzydłach w lukach między pododdziałami pułku.

Planując rozpoznanie w obronie konieczne jest zwrócić szczególną uwagę na rozpoznanie broni jądrowej nieprzyjaciela.

Po zatwierdzeniu planu rozpoznania przez dowódcę szef rozpoznania wydaje zarządzenia dla batalionów, rodzajów wojsk i służb. Następnie składa zapotrzebowanie na wiadomości z rozpoznania do sztabu dywizji.

W dalszej kolejności szef rozpoznania pułku będzie doprowadzał zadania do wykonawców, przygotowywał pododdziały rozpoznawcze, zgrywał wysiłek wszystkich sił i środków rozpoznania, organizując kontrolę i pomoc.

5. PROWADZENIE ROZPOZNANIA W TOKU NATARCIA PUŁKU

Szef rozpoznania powinien śledzić w jakim stopniu zostały zniszczone i obezwładnione siły żywe i środki ogniowe nieprzyjaciela i jakie działania może on przedsięwziąć dla odtworzenia obrony, szczególnie w rejonach obezwładnionych bronią jądrową.

Dla zabezpieczenia pomyślnego wykonania przez pułk zadania bliższego, rozpoznanie powinno ustalić rejony rozmieszczenia broni jądrowej, środków ogniowych i zapór nieprzyjaciela, określić jego ugrupowanie, numerację, skład bojowy, straty i system obrony.

Dane o nieprzyjacielu zdobywane są walką pododdziałów pułku, osobistą obserwacją dowódców wszystkich szczebli, działaniami pododdziałów rozpoznawczych, środkami artyleryjskiego, inżynieryjnego, chemicznego i powietrznego rozpoznania. Oprócz tego sztab pułku przesłuchuje jeńców, studiuje zdobyte dokumenty nieprzyjaciela, otrzymuje wiadomości ze sztabu dywizji i sąsiadów.

Dane z rozpoznania powietrznego załogi samolotów rozpoznawczych przekazują przez radio na stanowisko dowodzenia pułku.

W czasie natarcia prowadzi się obserwację przy pomocy ruchomych posterunków obserwacyjnych, które umieszcza się na czołgach i transporterach opancerzonych z pododdziałów rozpoznawczych. Z pułku wysyła się dwa RPstC. Ruchome posterunki obserwacyjne przesuwają się w szykach nacierających wojsk, prowadząc obserwację działań nieprzyjaciela i meldują zdobyte dane przez radio szefowi rozpoznania. Obserwację prowadzi się z wozów bojowych. W tych wypadkach, kiedy teren lub ogień nieprzyjaciela utrudniają prowadzenie obserwacji z wozów, obserwatorzy spieszą się, pozostawiają wozy w ukryciach, zajmują wygodne miejsca do obserwacji w terenie.

Przy należywym obezwładnieniu obrony nieprzyjaciela a także w natarciu na obronę ruchomą, bataliony pułku zmechanizowanego po opancerzeniu kompanijnych punktów oporu rozmieszczonych za przednim skrajem obrony nieprzyjaciela, wysyłają bojowe patrole rozpoznawcze na czołgach i transporterach opancerzonych. W wypadku wykonania uderzeń jądrowych na obiekty położone na przednim skraju, patrole rozpoznawcze wysyła się z chwilą rozpoczęcia walki.

Samodzielny patrol rozpoznawczy dąży do przeniknięcia na tyły ugrupowania bojowego nieprzyjaciela. W tym celu wykorzystuje luki w jego ugrupowaniu.

Na podstawie danych zdobytych przez patrole i inne środki rozpoznawcze sztab pułku precyzuje charakter działań wojsk własnych, określa się obiekty podlegające obezwładnieniu.

Większego znaczenia w natarciu pułku nabiera wyszukiwanie przerw i luk w ugrupowaniu bojowym nieprzyjaciela. Wykryć je trzeba nie tylko dlatego, ażeby przez nie wysłać pododdziały rozpoznawcze, lecz również dla wychodzenia na skrzydła i tyły siłami nacierających pododdziałów. W wykrytych lukach ugrupowania bojowego nieprzyjaciela prowadzi się obserwację a także rozpoznanie skażeń i inżynieryjne w celu wykrycia inżynieryjno - chemicznych zapór.

Środki rozpoznania wzrokowego z chwilą przesunięcia wojsk na odległość utrudniającą obserwację przesuwają się do przodu.

Z chwilą rozpoczęcia walki, dużego znaczenia nabierają artyleryjskie ruchome posterunki obserwacyjne. Przesuwając się w sztykach bojowych piechoty i czołgów prowadzą rozpoznanie jego środków ogniowych, korygując ogień własnej artylerii. Dla rozpoznania nieprzyjaciela, terenu i wyboru stanowisk ogniowych dla własnej artylerii, sztab artylerii pułku może wysłać patrol rozpoznawczy.

Grupy rozpoznawcze pułku, działając na tyłach nieprzyjaciela z chwilą rozpoczęcia natarcia prowadzą w dalszym ciągu rozpoznanie broni jądrowej nieprzyjaciela, jego odwodów brygadowych, dywizyjnych i stanowisk dowodzenia nieprzyjaciela.

Główny wysiłek inżynieryjnego rozpoznania z chwilą rozpoczęcia ataku ześrodkowuje się na wykrycie zapór, istniejących przeszkód, ociekających urządzeń obronnych.

W wyniku wykonania uderzeń jądrowych na nieprzyjaciela mogą powstać zawały i pożary, a także zniszczenie dróg i mostów co znacznie utrudnia działanie wojsk. W tym celu ze składu pododdziałów inżynieryjnych wysyła się samodzielne inżynieryjne patrole rozpoznawcze na transporterach lub samochodach.

Rozpoznanie skażeń zdobywane dane o posiadaniu przez nieprzyjaciela środków trujących, określa przygotowanie do napadu chemicznego, odcinka promieniotwórczego i chemicznego skażenia oraz kierunki ich obejścia. Prowadzą je posterunki obserwacji skażeń, patrole rozpoznania

skażeń, zwiadowcy - chemicy w składzie pododdziałów rozpoznawczych; prowadzi się je także przez przesłuchanie jeńców i studiowanie zdobytych dokumentów i uzbrojenia.

Posterunek obserwacji skażeń przesuwa się wraz ze stanowiskiem dowodzenia i prowadzi obserwację skażeń i zakażeń. Głównym zadaniem patroli rozpoznania skażeń jest wykrycie na czas odcinków terenu skażonego środkami chemicznymi i promieniotwórczymi. Wysyła się je z pułku na transporterach w rejon możliwego opadu pyłu promieniotwórczego i na inne kierunki, gdzie wykryto środki trujące i promieniotwórcze.

Z rozpoczęciem natarcia wzrasta rola rozpoznania powietrznego, bowiem środki rozpoznania naziemnego w wyniku intensywnego ognia artylerii i jego działania nie będą w stanie zabezpieczyć pułku. Znajdujące się nad polem walki załogi samolotów wykrywają środki jądrowe nieprzyjaciela, siłę żywą, czołgi, artylerię i moździerze.

W miarę rozwijania się natarcia piechoty i czołgów przesuwać się ruchome posterunki obserwacyjne, patrole rozpoznawcze i samodzielny patrol rozpoznawczy. Pododdziały przewidziane do działań rozpoznawczych w trakcie natarcia oraz odwód sił i środków rozpoznania przesuwać się za pierwszym rzutem pułku, po to by w razie konieczności można było je wykorzystać.

Dla uchwycenia ważnych rubieży, obiektów i utrzymania ich do podejścia sił głównych w czasie natarcia pułku może być wysłany oddział wydzielony. Oddział wydzielony otrzymuje dane o nieprzyjacielu ze sztabu pułku, a ponadto prowadzi rozpoznanie swoimi siłami i środkami. Wykonuje on następujące zadania w zakresie rozpoznania:

- śledzi przesunięcie broni jądrowej i innych środków masowego rażenia nieprzyjaciela;
- określa jakimi siłami nieprzyjaciel obsadza rubieże w głębi obrony;
- określa sposób obejścia rejonów wybuchów jądrowych;
- ujawnia słabe miejsca i punkty oporu w głębi obrony;
- śledzi za podejściem odwodów z głębi.

Do prowadzenia rozpoznania oddział wydzielony w składzie batalionu zmechanizowanego wysyła ze swego składu bojowy patrol rozpoznawczy. Z pułku zmechanizowanego działającego jako odwód wydzielony w zależności od sytuacji, wysyła się SFR. W wypadku, kiedy natarcie prowadzi się na kierunkach, SFR wysyła się na tym kierunku, gdzie działają główne siły pułku. Na inne kierunki wysyła się PR.

W natarciu pułku trzeba również śledzić działania nieprzyjaciela na kierunkach nieatakowanych. Wykorzystując nieetatowe pododdziały nieprzyjaciel może wykonać uderzenie na skrzydła i tyły. W tym wypadku wzrasta rola rozpoznania na tyłach nacierających oddziałów. Dla jego prowadzenia w razie konieczności mogą być wysłane patrole rozpoznawcze.

W czasie wykonania zadania następnego rozpoznanie powinno ustalić ruchy odwodów dywizyjnych do wykonania kontrataków lub obsadzenia rubieży obronnych.

Z chwilą otrzymania danych o ruchach odwodów nieprzyjaciela szef rozpoznania melduje o tym dowódcy pułku i na podstawie jego wniosków wzmacnia rozpoznanie na zagrożonym kierunku, na który mogą być wysłane PR. •

W czasie odpierania kontrataku przez pułk organizuje się obserwację, ustala numerację kontratakujących oddziałów, ich skład bojowy i ugrupowanie. Wysłane na rozpoznanie pododdziały wykorzystując luki w szykach bojowych nieprzyjaciela przenikają na skrzydła i tyły kontratakujących wojsk. Doświadczenia minionej wojny dają nie-mało przykładów pomyslnych działań pododdziałów rozpoznawczych dla zabezpieczenia odparcia kontrataku nieprzyjaciela.

Ze względu na to, że sytuacja przy odpieraniu kontrataku będzie ulegała częstym zmianom, dużego znaczenia nabiera ciągła łączność z pododdziałami rozpoznawczymi i utrzymanie jej jest nieustanną troską szefa rozpoznania pułku.

Z chwilą podejścia do drugiego pasa obrony nieprzyjaciela, SFR ustala jakimi siłami jest on obsadzony, rozmieszczenie środków ogniowych, zapór minowych i przeszkód. Pododdziały rozpoznawcze przenikają na skrzydła i tyły broniących się wojsk nieprzyjaciela. Zdobyte wiadomości przekazują do szefa rozpoznania pułku. Na ich podstawie dowódca pułku jeszcze do czasu podejścia wojsk precyzuje decyzję i zadania bojowe dla pododdziałów pułku. Na drugi pas obrony nieprzyjaciela na rozkaz przełożonego mogą być wykonane uderzenia jądrowe. W tym wypadku pododdziały rozpoznawcze na umówiony sygnał szefa rozpoznania powinny być wyprowadzone na bezpieczną odległość od przewidywanych wybuchów jądrowych.

SFR do czasu rozpoczęcia ataku przenika w ugrupowanie nieprzyjaciela, swoimi działaniami zmusza go do otwarcia ognia, wykrywa rejonny punktów oporu, środków ogniowych i zapór inżynierskich oraz chwytających jeńców.

Grupy rozpoznawcze pułku znajdujące się na tyłach nieprzyjaciela prowadzą w dalszym ciągu obserwację odwodów nieprzyjaciela, przesu - nięcie broni jądrowej i podejście z głębi świeżych sił.

Środki rozpoznania artyleryjskiego z chwilą podejścia do dru - giego pasa obrony rozwijają się i prowadzą rozpoznanie, wykrywają broń jądrową, stanowiska ogniowe artylerii i moździerzy.

Rozpoznanie powietrzne w czasie przygotowania ataku drugiego pa - sa obrony śledzi za działaniem nieprzyjaciela, wykrywa rejony zęgod - kowania, jego czołgów i piechoty, rejony rozmieszczenia broni jądro - wej oraz stanowiska ogniowe artylerii i moździerzy.

W czasie natarcia pułk może przekazać obronę nieprzyjaciela pośpiesznie zorganizowaną. W tym wypadku rozpoznanie organizuje się z takim wyliczeniem, ażeby zdobyć niezbędne dane do czasu podejścia do niej nacierających wojsk.

Na rozkaz dowódcy dywizji, pułk może zmienić kierunek działań bojowych. W szczególności po wykonaniu kierunku dalszego natarcia może on nacierać w stronę skrzydła lub uczestniczyć w okrążeniu i niszczyć okrążonego nieprzyjaciela. W takiej sytuacji szef rozpozna - nia musi przejawiać dużą operatywność w zdobywaniu danych o nieprzy - jacieli i terenie na nowym kierunku. Po otrzymaniu zadania przez pułk szef rozpoznania melduje dowódcy i na podstawie jego wytycznych lub z własnej inicjatywy organizuje rozpoznanie. Pododdziały rozpoznawcze skierowuje na nowe kierunki i stawia im dodatkowe zadania.

Głównym warunkiem zabezpieczenia dopływu wiadomości z rozpozna - nia jest nieprzerwanie działająca łączność między sztabem pułku a sztabem dywizji i wysłanymi na rozpoznanie pododdziałami. W pierwszym rzędzie zdobywa się wiadomości, które w wytworzonej sytuacji mają największe znaczenie. Zebrane wiadomości o broni jądrowej i o przy - gotowaniach nieprzyjaciela do jej użycia powinno być przedmiotem szczególnej troski dowódcy i sztabu, a szczególnie szefa rozpozna - nia pułku.

W czasie natarcia dane zdobywa się wysiłkiem rozpoznania wszy - stkich rodzajów wojsk i służb. Wymaga to od sztabu pułku nieprzerwa - nego kierowania rozpoznaniem i realizacją wzajemnej informacji z są - siednimi sztabami.

6. PROWADZENIE ROZPOZNANIA W TOKU WALKI OBRONNEJ

Przy przejściu pułku do obrony w styczności z nieprzyjacielem główny wysiłek rozpoznania kieruje się na wykrycie podejścia głównych sił i środków do obrony pułku, szczególnie środków napadu jądrowego i chemicznego, jego ugrupowania oraz kierunku głównego uderzenia.

Wiadomości o nieprzyjacielu w obronie pułku uzyskuje się przez obserwację, podsłuch, grupy rozpoznawcze, wypadki, zasadzki, patrole rozpoznawcze, inżynieryjne, skażeń. Na rozkaz dowódcy armii /dywizji/ może być przeprowadzone rozpoznanie walką. Wiadomości o przeciwniku szef rozpoznania otrzymuje z pododdziałów bojowych, rodzajów wojsk i służb, ze sztabu dywizji, rozpoznania powietrznego, oraz z badania jeńców, zbiegów, ludności miejscowej.

Przed rozpoczęciem natarcia nieprzyjaciel może przeprowadzić rozpoznanie walką. Obserwacja działań nieprzyjaciela w tym okresie powinna być szczególnie aktywna tak, aby na czas ustalić początek jego natarcia oraz dostarczyć dowódcy pułku niezbędnych danych dla organizacji odparcia rozpoznania walką na przedni skraj obrony. W tym czasie rozpoznanie powinno ustalić wyjście czołgów i piechoty do natarcia.

W czasie natarcia nieprzyjaciela z marszu szczególnie ważne jest ustalić czas i kierunki przejścia zgrupowań uderzeniowych nieprzyjaciela przez ugrupowanie bojowe oddziałów znajdujących się w styczności z naszymi wojskami. W tym czasie ugrupowanie bojowe nieprzyjaciela może być w maksymalnym stopniu zagęszczone i staje się opłacalnym, dogodnym obiektem do użycia broni jądrowej i innych środków walki w celu znacznego osłabienia jego natarcia.

Naruszony system obserwacji w czasie walki, szef rozpoznania powinien odtworzyć drogą wysłania nowych posterunków obserwacyjnych. W tym celu konieczne jest posiadanie w pułku i awansu przygotowanych posterunków obserwacyjnych stanowiących odwód.

Dużego znaczenia nabiera rozpoznanie skażeń, które prowadzone jest przez obserwację, posterunki i patrole rozpoznania skażeń. W celu szybkiego rozpoznania rejonów skażonych patrole rozpoznania /które są wydzielone i przygotowane jeszcze podczas organizacji obrony/, powinny znajdować się w pobliżu SD pułku w pełnej gotowości do działania na transporterach opancerzonych. Główny wysiłek rozpoznania skażeń skierowuje się na to, aby na czas wykryć stopień i charakter skażenia terenu i powietrza. Zdobyte dane z rozpoznania skażeń są natychmiast meldowane dowódcy pułku.

Rozpoznanie artyleryjskie w czasie wykonania ogniowego przygotowania natarcia przez nieprzyjaciela prowadzi się głównie przy pomocy obserwacji i środków technicznych w celu ustalenia rejonów rozmieszczenia środków napadu jądrowego oraz stanowisk ogniowych artylerii i moździerzy.

Z chwilą przejścia nieprzyjaciela do natarcia rozpoznanie powinno zabezpieczyć dowódcy pułku dane o nieprzyjacielu niezbędne do kierowania walką w celu odparcia jego ataku. Jeżeli nieprzyjacielowi udało się włamać w obronę, rozpoznanie powinno: ustalić siłę, skład, ugrupowanie bojowe oddziałów nieprzyjaciela w rejonie włamania, ustalić kierunek głównego uderzenia nieprzyjaciela, wykryć rozmieszczenie środków jądrowych, ustalić rozmieszczenie stanowisk ogniowych artylerii i moździerzy.

Zadania te wykonywane są poprzez walkę pododdziałów pułku, osobistą obserwację dowódców wszystkich szczebli, obserwację z posterunków obserwacyjnych, patrole rozpoznawcze, grupy rozpoznawcze, rozpoznanie rodzajów wojsk i służb oraz rozpoznanie powietrzne. Ponadto szef rozpoznania prowadzi krótkie przesłuchanie jeńców, studiuje zdobyte dokumenty nieprzyjaciela.

Walka pododdziałów jest jednym ze skuteczniejszych środków potwierdzenia ugrupowania, głównego kierunku uderzenia nieprzyjaciela. W czasie walki obronnej pododdziały zmechanizowane /pancerne/ biorą jeńców, zdobywają dokumenty u zabitych a tym samym potwierdzają numerację, skład bojowy i możliwości nieprzyjaciela.

W czasie walki obserwację prowadzi się ze stanowisk dowodzenia i posterunków obserwacyjnych. Obserwację prowadzi się przed frontem, na skrzydłach i lukach oraz na tyłach ugrupowania obronnego pułku. Na ważniejsze kierunki oraz na odsłonięte skrzydła, można wysyłać ruchome posterunki obserwacyjne. RPstO działają w ugrupowaniu bojowym pododdziałów pułku i prowadzą obserwację w nakazanych im sektorach. Opancerzenie i zdolność pokonywania terenu pozwalają posterunkom szybko zmieniać swoje położenie na polu walki w nakazanym kierunku i prowadzić obserwację z bliskiej odległości w warunkach promieniotwórczego skażenia terenu.

Natarcie nieprzyjaciela na poszczególnych kierunkach stwarza warunki do przenikania patroli rozpoznawczych w głąb ugrupowania przeciwnika. Działając na skrzydłach oraz w lukach własnych wojsk i nieprzyjaciela patrole rozpoznawcze ustalają siłę, skład,

numerację i charakter działań bojowych nieprzyjaciela, śledzą ruch odwodów brygadowych, ustalają wyjście nieprzyjaciela na skrzydła i tyły zgrupowania bojowego pułku.

Wysłane na tyły nieprzyjaciela grupy rozpoznawcze /jeszcze w okresie organizacji obrony/ w dalszym ciągu prowadzą rozpoznanie przez obserwację odwodów brygadowych i dywizyjnych, śledzą za podciąganiem nowych sił nieprzyjaciela z głębi, ustalają rozmieszczenie i przegrupowanie środków napadu jądrowego i chemicznego.

Współczesne warunki działań zaczepnych sprzyjają pozostawianiu na tyłach nieprzyjaciela grup rozpoznawczych. Wysokie tempo natarcia, działanie nieprzyjaciela na oddzielnych kierunkach, sprzyja skrytemu działaniu grup rozpoznawczych, bowiem nieprzyjaciel nie posiada dostatecznej ilości czasu na dokładne sprawdzenie różnego rodzaju ukryć i urządzeń obronnych, w których mogą być zamaskowani zwiadowcy. Najbardziej celowo jest pozostawić grupy rozpoznawcze na tyłach nieprzyjaciela, wówczas gdy przewiduje się, że w najbliższym czasie pułk przejdzie z działań obronnych do natarcia.

Rozpoznanie powietrzne w czasie walki wykrywa podchodzące z głębi odwoły nieprzyjaciela, środki napadu jądrowego.

W celu zniszczenia nieprzyjaciela, który włamał się w obronę może być wykonany kontratak. Przed powzięciem decyzji do wykonania kontrataku dowódca pułku może zażądać od szefa rozpoznania przedstawienia aktualnych danych o nieprzyjacielu. Ponadto szef rozpoznania przedstawia swoje wnioski odnośnie organizacji rozpoznania w czasie wykonania kontrataku. Podczas wykonywania kontrataku rozpoznaniem jest prowadzone przez obserwację, patrolami rozpoznawczymi, samodzielnym patrolem rozpoznawczym, rozpoznaniem rodzajów wojsk i służb i wojskami walczącymi.

W czasie kontrataku ważnego znaczenia nabiera osobista obserwacja dowódców wszystkich szczebli dowodzenia.

Ruchome posterunki obserwacyjne przesuwają się w ugrupowaniu bojowym czołowych pododdziałów, wykrywają punkty oporu nieprzyjaciela.

Po rozpoczęciu kontrataku powstają dogodne warunki do działania samodzielnego patrolu rozpoznawczego /SPR/. Sposób wysłania go oraz charakter jego działania będzie zależał od wariantów użycia własnej broni jądrowej /sztabu dywizji/.

W wypadku wykonania uderzeń jądrowych na pierwsze rzuty nacierających pododdziałów npla, SPR wykorzystuje luki w ugrupowaniu nieprzy-

jaciela, przenika w głąb jego ugrupowania. Jeżeli uderzenie jądrowe wykonuje się głębiej, a w ugrupowaniu bojowym nieprzyjaciela nie ma większych przerw, to SPR po rozpoczęciu kontrataku przesuwają się w ugrupowaniu bojowym kontratakujących pododdziałów, w miarę natarcia naszych wojsk wysuwają się do przodu i przenikają w ugrupowanie bojowe nieprzyjaciela.

Rozpoznanie powietrzne wykrywa przegrupowanie wojsk nieprzyjaciela, ustala miejsca rozmieszczenia środków jądrowych oraz śledzi za działaniami odwodów nieprzyjaciela.

Szef rozpoznania pułku w toku walki dowodzi pododdziałami rozpoznawczymi na stanowisku dowodzenia. Dowodzenie opiera się na łączności radiowej, drogą stawiania krótkich dodatkowych zadań, oraz wysyłanie nowych pododdziałów na rozpoznanie. Ważnym przedsięwzięciem zabezpieczającym ciągłe dowodzenie i działanie organów rozpoznawczych oraz sukcesywny napływ wiadomości z rozpoznania jest nieprzerwanie działająca łączność radiowa pomiędzy szefem rozpoznania pułku a batalionami, rodzajami wojsk i służb, pododdziałami rozpoznawczymi i sztabem dywizji.

Działanie pododdziałów prowadzących rozpoznanie w toku walki powinna cechować aktywność, śmiałość, zdecydowanie i szybkość. Tylko przy takim działaniu można będzie na czas zdobyć niezbędne wiadomości dla dowódcy o nieprzyjacielu. Skomplikowana sytuacja w toku walki obronnej zobowiązuje szefa rozpoznania pułku do nieustannego śledzenia rozwoju sytuacji, dokładnego i wnikliwego studiowania nieprzyjaciela, stawiania na czas zadań na rozpoznanie dowódcom pododdziałów rodzajów wojsk i służb, pododdziałom rozpoznawczym.

Zadanie rozpoznania stawia się z zasady ustnie.

W toku walki obronnej szef rozpoznania powinien szczególną uwagę zwrócić na szybkie zebranie, przestudiowanie i uogólnienie wiadomości o nieprzyjacielu oraz zameldowanie na czas tych danych dowódcy /szefowi sztabu/.

Załączniki:

1. Prowadzenie rozpoznania w toku natarcia pułku.
2. Łączność radiowa organizowana przez szefa rozpoznania pułku.
3. Źródła informacji o nieprzyjacielu otrzymywane w natarciu pułku.
4. Ugrupowanie samodzielnego patrolu rozpoznawczego w natarciu.
5. Organizacja kompanii rozpoznawczej pz //pcz//.

Materiały źródłowe:

1. Instrukcja rozpoznania na szczeblach taktycznych - wyd. MON - 1968 r.
2. Taktyka ogólna - wyd. MON - 1968 r.
3. Vademecum oficera - wyd. ASG - 1967 r.
4. Notatki własne z ćwiczeń w okręgach wojskowych i GISZ.
5. Prowadzone rozpoznanie kompanią na tyłach ugrupowania bojowego nieprzyjaciela - PWL - 1967 r.
6. Skrypt "Organizacja i prowadzenie rozpoznania w marszu i w natarciu pz" - ASG - 1967 r.

OPERACONAL:
ADIUNKT KATEDRY RWIAO

/-/ ppłk dypl. S. MISTEWICZ

Wyk. w 100 egz.

Egz. nr 1-100-bibl. tajna

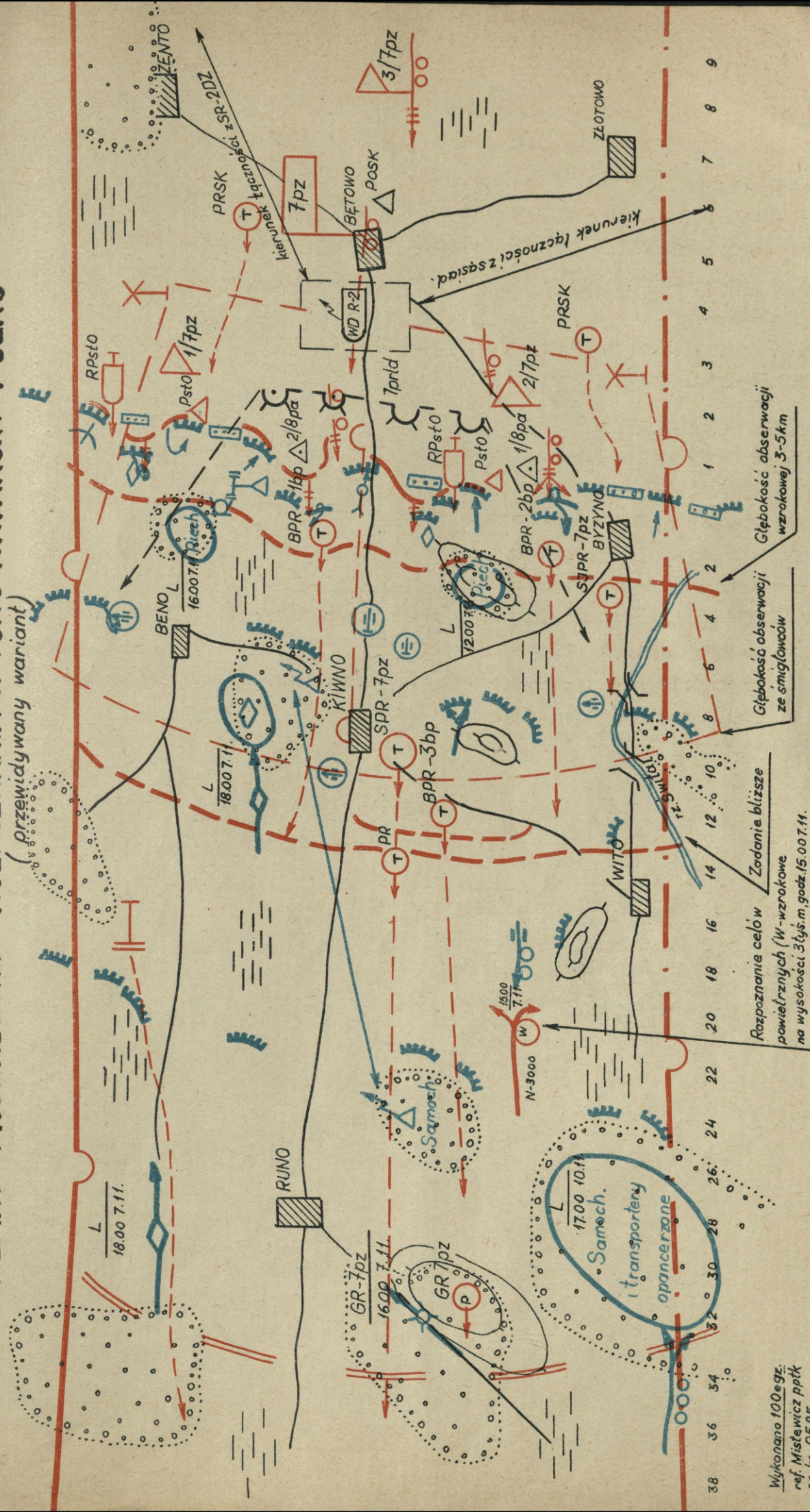
Wyk. Mistewicz, ppłk

Druk JD, dn. 4.3.1969 r.

nr ks. 0324/0584/WW.

Kor. TŁ

SCHEMAT PROWADZENIA ROZPOZNANIA W TOKU NATARCIA PUŁKU

(przewidywany wariant)

Głębokość obserwacji wzrokowej 3-5 km

Głębokość obserwacji ze śmigłowców

Zadania bliższe

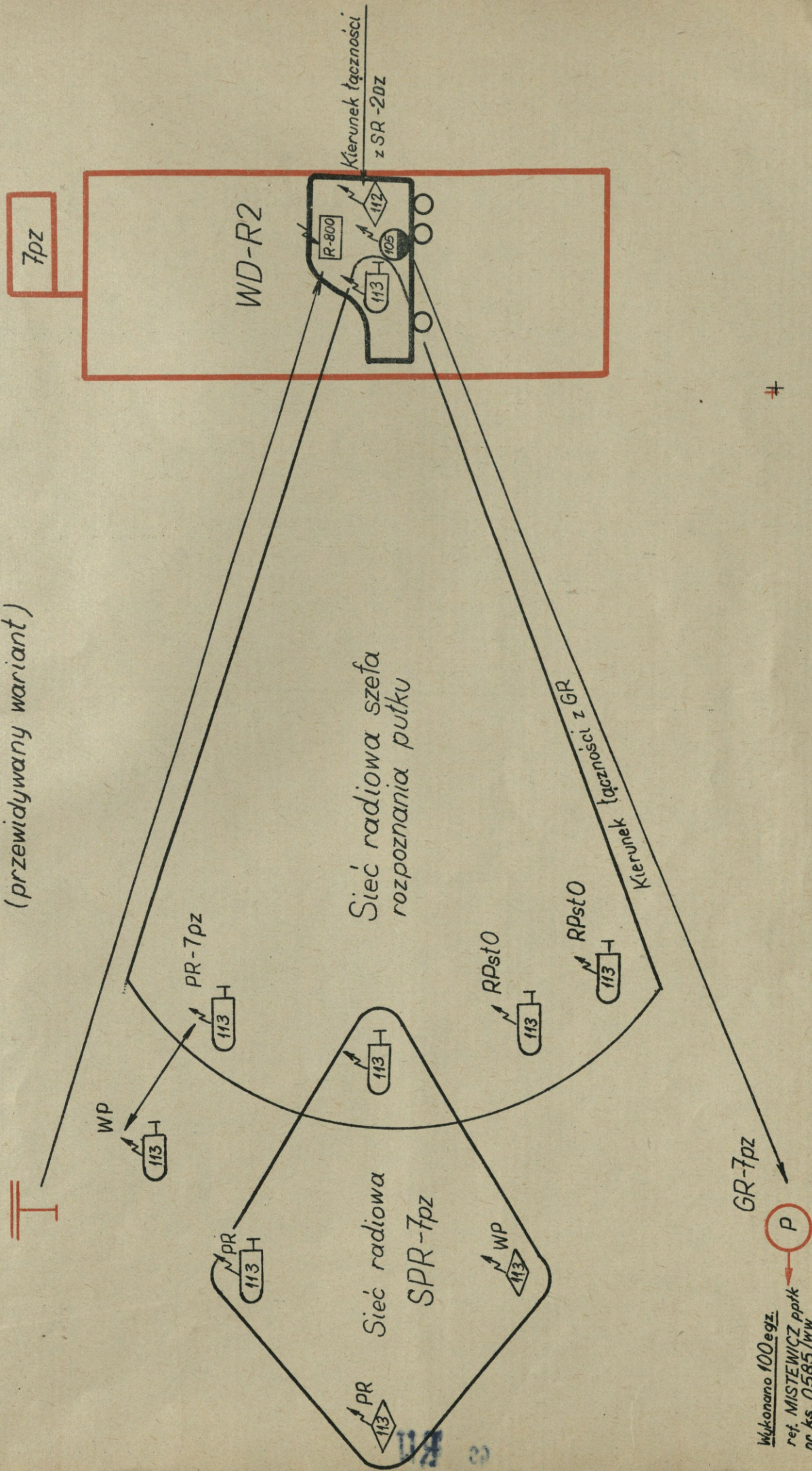
Rozpoznanie celów powietrznych (W-wzrokowe na wysokości 3 tys. m. godz. 15.00 7.11.

Wykonano 100 egz. ref. Mistewicz pptk nr ks. 0585

1 2 3 4 5 6 7 8 9
10 12 14 16 18 20 22 24 26 28 30 32 34 36 38

SCHEMAT ŁĄCZNOŚCI RADIOWEJ ORGANIZOWANEJ PRZEZ SZEFA ROZPOZN. PUŁKU

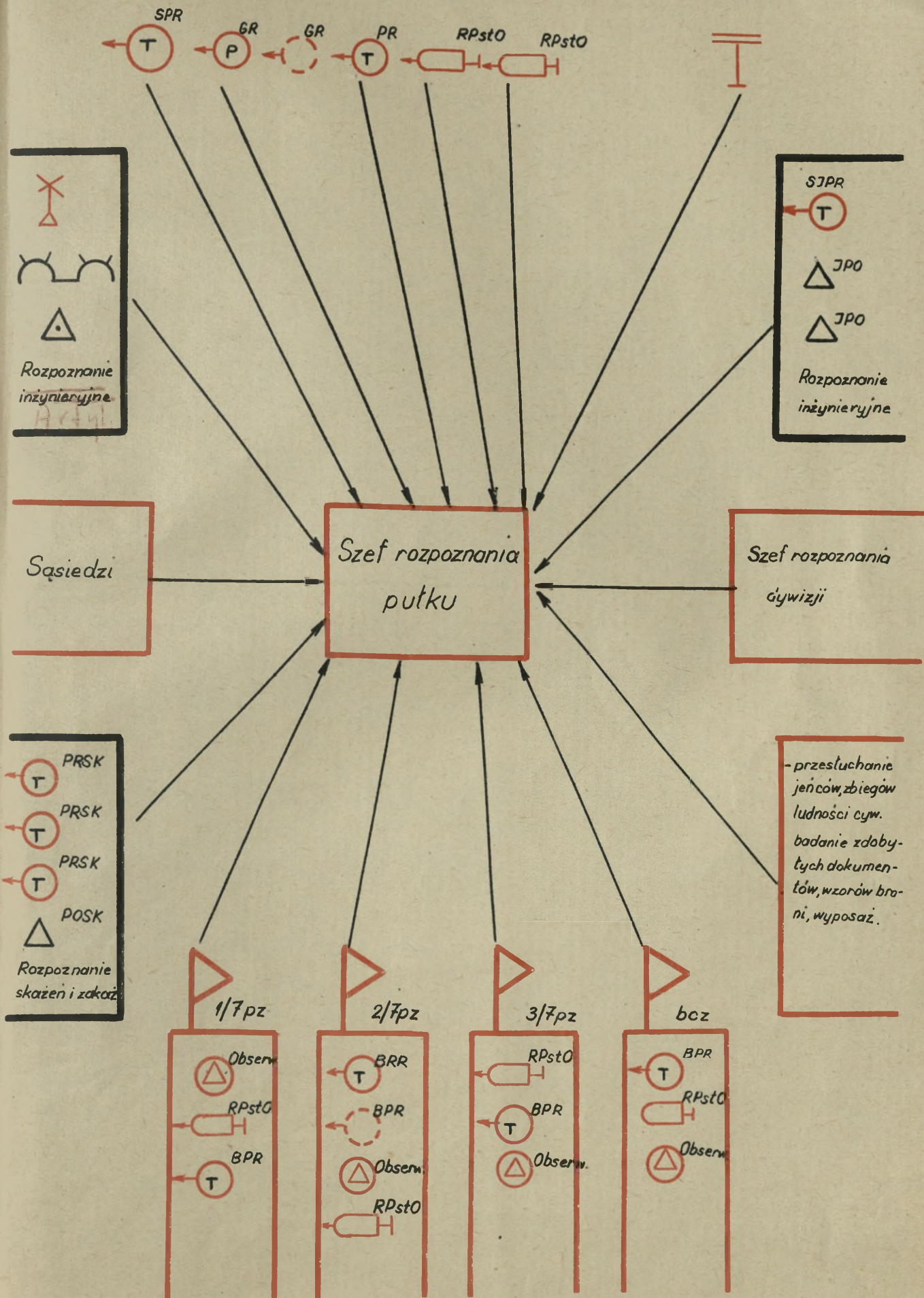
(przewidywany wariant)

Wykonano 100 egz.
ref. MISTEWICZ ppptk
nr ks. 0585 /w/w

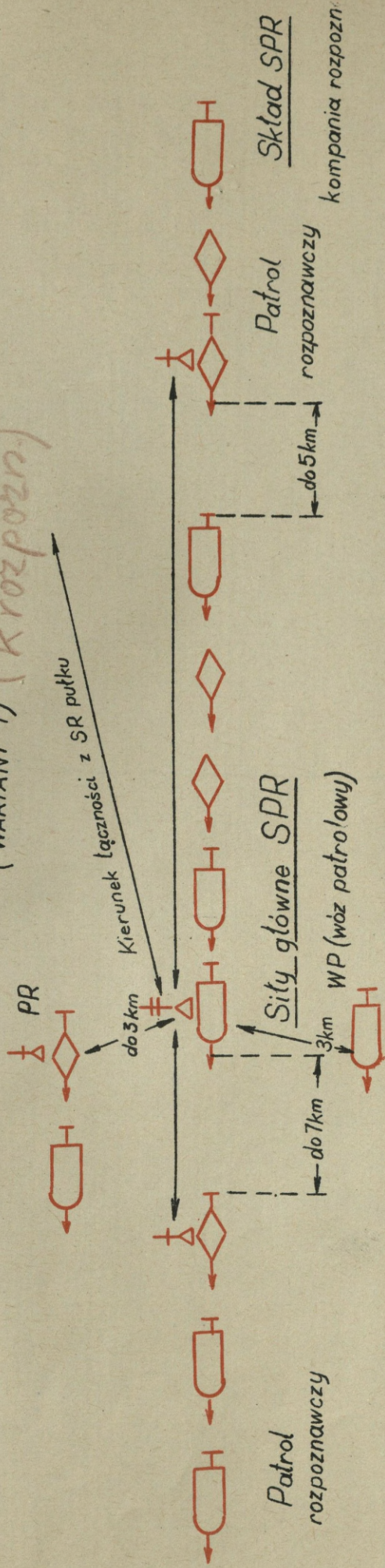
CS BU

SCHEMAT ŹRÓDEŁ INFORMACJI O NPLU W NATARCIU PUŁKU

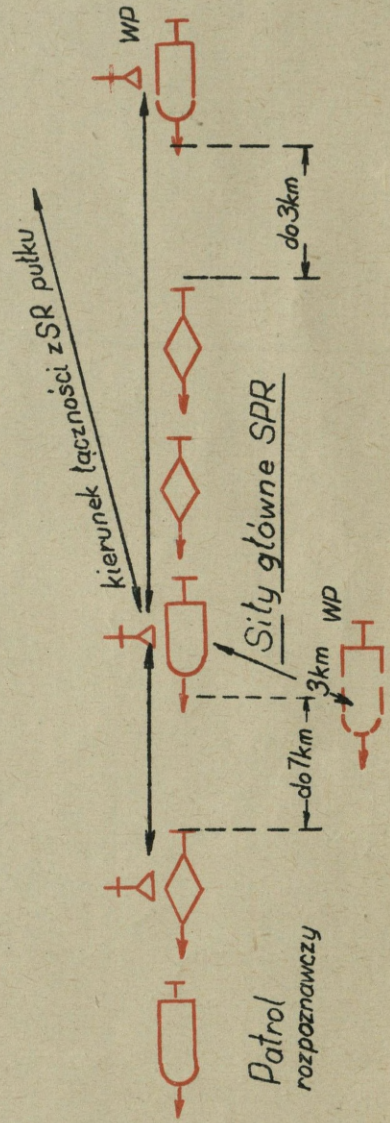

SCHEMAT UGRUPOWANIA SAMODZIELNEGO PATROLU ROZPOZN. W NATARCIU PUŁKU

(WARIANT 1) (Krozpozna.)

(WARIANT 2)

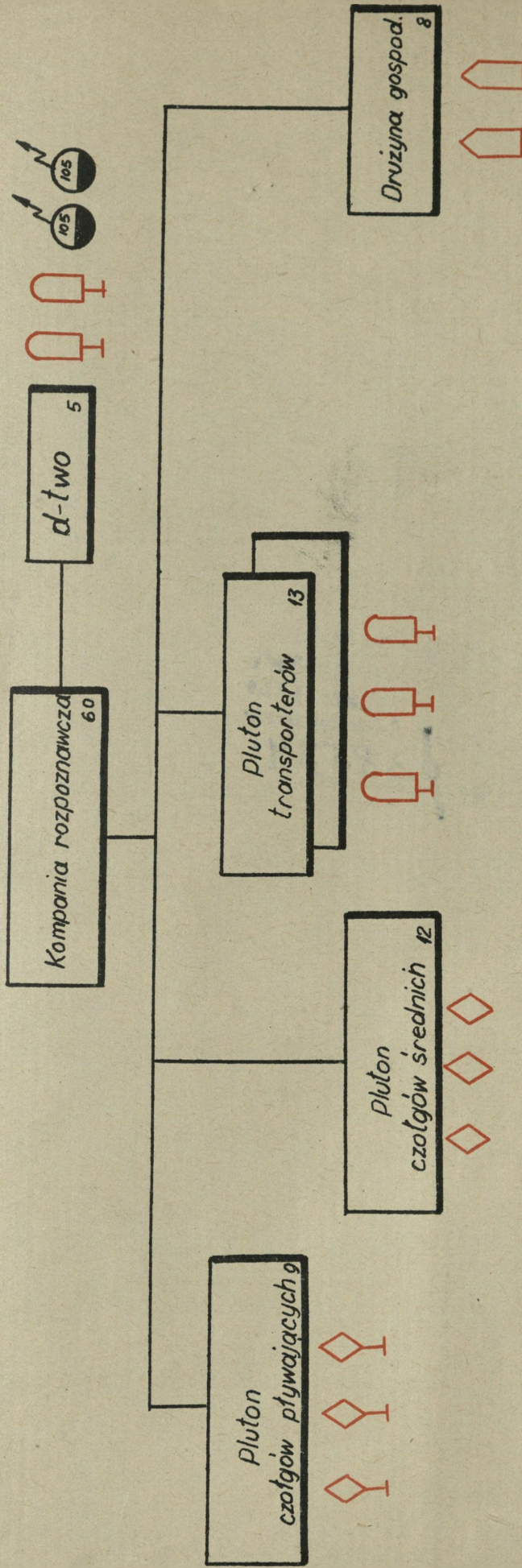

Skład SPR

- pluton czołgów pływających
pluton transporterów

Załącznik nr 5

SCHEMAT ORGANIZACJI KOMPANII ROZPOZNAWCZEJ pz (pcz)

Skład pododdziałów rozpoznawczych	Stan osobowy			Ważniejsze uzbrojenie						Transport			Sprzęt radiowy			
	Oficerów	Podoficerów	Szaregowych	Razem	T-34	T-54	BRDM	RKM	RGPanc	TP-76	Samochoły cięż. osob.	Specjalne	Kuchnia	Radiostacje R-105-PM	Kodiosłaje R-113	Jony
Kompania rozpoznawcza	5	27	28	60	-	3	8	8	8	3	2	1	1	2	14	-
d-two kr	1	4	-	5	-	-	2	2	2	-	-	1	-	2	2	-
plut. czołgów pływaj.	1	8	-	9	-	-	-	-	-	3	-	-	-	-	3	-
plut. czołgów średnich	1	8	3	12	-	3	-	-	-	-	-	-	-	-	3	-
dwa plut. transporterów	2	4	20	26	-	-	6	6	6	-	-	-	-	-	6	-
druz. gospodarcza	-	3	5	8	-	-	-	-	-	-	2	-	1	-	-	-

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZOLENIGWA
KADENI STABO CIEPCEALNE
gen. broni K. Swietozwanski
Nr. 38534

